

Jordi Galcerán
EL MÈTODE GRÖNHOLM

Sala de reunions d'una empresa. Mobiliari de qualitat. Parquet. Parets folrades de fusta. Una taula de juntes amb vuit cadires. Sobre la taula, ampolles d'aigua i quatre gots. Un tapís mironià a la paret.

Al fons, una porta doble. A un lateral, una porta més petita. Un gran finestral deixa entrar la darrera llum d'un capvespre. A través del finestral, el cel. Intuïm que la sala es troba en un pis d'alçada.

En una de les cadires hi seu Ferran Augé, un home d'uns trenta-vuit anys. Atractiu. Trajo elegant i modern. Davant seu, sobre la taula, un maletí d'executiu.

Després d'uns segons, Ferran mira el rellotge, treu del maletí un diari d'informació econòmica i comença a fullejar-lo.

Sona un mòbil. Ferran se'l treu de la butxaca i el connecta.

FERRAN: *(Al mòbil)*

¿Sí?... Hola, nano... Ja hi sóc. Estic esperant...

Per la porta doble, entra Enric Font. Ferran sembla que no el veu.

Hòstia, ¿aquesta nit a sopar?... ¿I per què quedes sense dir-me res? No, no vindré. No ho sé, tu mateix... Passo de llepar el cul a aquests japonesos per quatre duros. Escolta, estic a punt que em donin una feina de collons, o sigui que, per mi, els pots dir que se'n vagin a prendre pel sac... Estic tip de baixar-me els pantalons davant d'aquests gilipolles... Mai més. T'ho juro.

Ferran veu a Enric.

FERRAN: *(Al mòbil)*

T'he de deixar.

Ferran guarda el mòbil. Enric és un home grassonet, que supera la quarantena. També du trajo, però no tan modern com Ferran. Maletí d'executiu a la mà, un maletí més usat que el de Ferran.

ENRIC:

Bona tarda.

FERRAN:

Bona tarda.

ENRIC:

M'han dit que l'entrevista és aquí...

FERRAN:
Sí, a mi també.

ENRIC:
¿Vostè és de l'empresa...?

FERRAN:
No, no. Sóc un candidat al...

ENRIC:
Ah, jo també.

FERRAN:
Encantat.

ENRIC:
Igualment.

Encaixen. Enric deixa el seu maletí a la taula. Hi ha uns segons de silenci.

ENRIC:
¿T'han explicat alguna cosa?

FERRAN:
No. Res.

ENRIC:
Curiós, tot plegat, ¿no?

FERRAN:
Sí.

ENRIC:
Tècniques no convencionals.

FERRAN:
Això sembla.

ENRIC:
Quan m'ho van proposar... No sé. No és... habitual. ¿Què serem, nosaltres dos?

FERRAN:
No ho sé. Hi ha quatre gots.

ENRIC:
Potser són pels que ens han d'entrevistar.

FERRAN:
Potser.

ENRIC:
Això de l'entrevista conjunta és una mica... Com a mínim, original. I més per una feina d'aquest nivell. Normalment, és tot més confidencial.

FERRAN:
A mi, això...

ENRIC:
No, a mi també, però, vaja... Tu i jo no ens coneixem. Però seria fàcil que ens trobéssim algú conegut.

FERRAN:
¿I què?

ENRIC:
Home, seria una mica violent.

Enric seu. Uns instants de silenci.

ENRIC:
¿Has vingut amb cotxe?

FERRAN:
Sí.

ENRIC:
Jo també. Quin trànsit, ¿no?

FERRAN:
Com cada dia.

ENRIC:
Jo ja he fet tres entrevistes. No sé què més volen saber de mi. ¿I tu, quantes n'has fet?

FERRAN:
Tres.

ENRIC:
Com jo.

Enric treu una capseta de caramels.

ENRIC:
¿Un mentolín?

FERRAN:

No, gràcies.

ENRIC:

Jo no tenia gaires esperances d'arribar fins aquí. Vinc d'una empresa petita, i això és... Bé, en tot això dels mobles i el bricolatge, és la segona del món.

FERRAN:

Una empresa és una empresa.

ENRIC:

Sí, però jo no he treballat mai en una multinacional. ¿I tu?

FERRAN:

Jo he treballat a molts llocs.

ENRIC:

I les condicions són increïbles. Els sou és... Bé, no sé què deus guanyar tu, però jo gairebé doblaria... Tenia por de fer tard. Era a la Diagonal, parat, i pensava, ara faràs tard i quedaràs fatal. Aquestes coses són importants. De vegades són els petits detalls els que fan prendre una decisió. Jo he hagut de contractar gent i, al final, el que em fa decidir són els petits detalls. La manera de vestir, com m'han donat la mà... I el cotxe. Sempre que puc els acompanyo fins al seu cotxe. Un cotxe diu molt del seu propietari. A vegades et trobes un paio que sembla molt polit i té el cotxe fet una merda.

FERRAN:

Tranquil. No has arribat tard.

Per la porta doble entren Mercè Degàs i Carles Bueno. Trenta i pocs. Mercè du un elegant trajo jaqueta. Carles, més informal, pantalons i americana sport, sense corbata. Arracada a una orella.

CARLES: *(A Mercè)*

Passa, passa.

MERCÈ:

No, passa tu.

CARLES:

Sisplau.

MERCÈ: *(Somrient)*

¿Per què? ¿Perquè sóc una dona?

CARLES

Sí, perquè ets una dona.

MERCÈ:

D'acord, passo. Però no perquè sigui una dona. *(Als altres)* Bona tarda.

FERRAN i ENRIC:

Bona tarda.

CARLES:

Bona tarda. (*Presentant-se*) Carles Bueno.

Carles ofereix la mà a Ferran.

FERRAN:

Ferran Augé.

Tots van encaixant alhora que es presenten.

MERCÈ:

Mercè Degàs.

ENRIC:

Enric Font.

Tots es donen la mà amb tots.

CARLES:

¿Són vostès qui ens han de fer l'entrevista?

ENRIC:

No, no, som... entrevistats, també.

CARLES:

¿Tots dos? Nosaltres també.

MERCÈ:

¿I qui ens entrevista?

ENRIC:

No ho sabem, encara.

Mercè i Carles deixen les coses.

MERCÈ:

Tres homes i una dona. Com sempre.

CARLES:

El vint-i-cinc per cent. Políticament correcte.

MERCÈ:

Sempre tan graciós, ell. Em sap greu, però ara el políticament correcte és el cinquanta per cent.

ENRIC:

¿Us coneixeu?

CARLES:

Vam estudiar junts.

MERCÈ:

Bé, jo vaig estudiar una mica més que ell.

CARLES:

La matrícules, li dèiem. Ho tenim pelut amb aquesta.

ENRIC:

Ja t'ho he dit abans. Era lògic que algú es conegués.

CARLES

¿I què hem de fer, ara?

FERRAN:

Esperar, suposo.

MERCÈ:

¿Ens faran l'entrevista a tots quatre junts?

CARLES:

Això em van dir a mi. Una entrevista conjunta amb tots els candidats.

Pausa.

ENRIC:

¿Heu vingut amb cotxe?

CARLES:

Jo sí.

ENRIC:

Quin trànsit, ¿no?

CARLES:

Horrorós.

ENRIC:

Sort que tenen pàrquing, perquè si no...

CARLES:

Sí, aquí, per aparcar, és impossible.

ENRIC:

¿També heu fet tres entrevistes, vosaltres?

CARLES:

Jo sí.

MERCÈ:

Jo també.

ENRIC:

I aquesta és la quarta. He passat algunes vegades per això, i mai m'havien fet quatre entrevistes. No sé què més volen saber de mi...

En una de les parets laterals s'obre una porteta. S'obre de dalt cap a baix, aturant-se a quaranta-cinc graus. És com una bústia que, fins ara, havia quedat dissimulada en la paret. Mercè és qui s'hi troba més a la vora.

MERCÈ:

Ei. S'ha obert això.

Un moment de silenci.

CARLES:

Doncs mira a veure què hi ha.

Mercè ho mira.

MERCÈ:

Un sobre i un cronòmetre.

FERRAN:

¿Un cronòmetre?

MERCÈ:

Digital.

CARLES:

¿Hi posa res, al sobre?

MERCÈ:

No. ¿L'obro?

FERRAN:

¿I a mi què m'expliques? No ho sé.

Mercè obre el sobre.

MERCÈ: *(Llegint)*

“Bon dia i benvinguts. Com ja els vam avançar, aquesta és la darrera fase del procés de selecció per accedir al càrrec de director comercial de Dekia. Vostès són els últims aspirants. Sabem que aquesta no és una prova habitual. Seguim el protocol establert per la nostra central a Suècia. Si en algun moment consideren que alguna de les propostes

que els farem no és acceptable per vostès poden abandonar el procés. La porta és oberta. Si surten d'aquesta sala, però, sigui pel motiu que sigui, entendrem que renunciïn a continuar aspirant al càrrec. La primera prova és la següent. Els hem dit que són els últims aspirants, però no són els últims quatre aspirants. Només hi ha tres autèntics aspirants. Un de vostès és un membre del nostre departament de selecció de personal. Juntament amb el sobre han trobat un cronòmetre. Tenen deu minuts per esbrinar qui de vostès no és un autèntic candidat. Sisplau, posin en funcionament el cronòmetre. És el botó de la dreta.”

I ja està.

CARLES:
Collons.

ENRIC:
A veure, un moment... O sigui, un de nosaltres no és...

CARLES:
Està ben clar.

MERCÈ:
I hem d'esbrinar qui és.

FERRAN:
Pensava que això seria una entrevista.

MERCÈ:
Jo he de fer alguna cosa amb el rellotge.

ENRIC:
Hi ha un candidat que no és candidat. I hem de descobrir qui és.

MERCÈ:
Això ja ho hem entès.

ENRIC:
Que bo.

FERRAN:
¿Bo?

ENRIC:
La prova. Descobrir qui menteix. És bona, perquè, és clar, quan hem entrat, tots pensàvem que érem iguals, que érem candidats, i ara resulta que no.

MERCÈ:
¿Què, l'engego?

Mercè prem el botó del cronòmetre.

MERCÈ:
Deu minuts.

ENRIC:
A veure. Situem-nos. Un de nosaltres no és... real.

Pausa. Tots quatre es miren.

MERCÈ:
O sigui, que l'entrevistador és un de vosaltres.

FERRAN:
Potser ets tu.

MERCÈ:
¿Jo? No, jo no ho sóc.

FERRAN:
Hi ha algú que està fingint. Podem ser qualsevol.

ENRIC:
Tenim deu minuts. No és gaire temps. Crec que és més ràpid descartar que no pas intentar descobrir directament qui és l'impostor.

FERRAN: (*Irònic*)
L'impostor.

ENRIC:
Hi ha una cosa que, d'entrada, està clara. Vosaltres dos us coneixeu.

Mercè i Carles es miren.

CARLES:
Però feia temps que no ens vèiem.

ENRIC:
Però si un de vosaltres és el candidat fals, ho podreu esbrinar més fàcil. Sabeu coses l'un de l'altre. Només tenim deu minuts. Us interessa descartar ràpid, així teniu una persona menys de qui preocupar-vos. ¿Què dieu?

MERCÈ:
Un moment. Deixa'm pensar.

CARLES:
Les coses que jo sé de la Mercè són de fa temps, tampoc és...

MERCÈ:
Espera, Carles. Abans de dir res, pensa.

CARLES:
¿Què vols que pensi?

MERCÈ:
Només som quatre.

CARLES:
Sí, i què.

MERCÈ:
Res. Pensa en el que ens han demanat. Es tracta de veure qui és capaç de descobrir-ho i qui no n'és capaç.

CARLES:
Ah, ja.

Carles es mira Ferran i Enric.

FERRAN:
No ens diran res.

ENRIC:
¿Per què?

FERRAN:
Perquè si saben alguna cosa, la saben, i el que no faran és dir-nos-la a nosaltres, perquè ens donarien un avantatge que no tenen cap necessitat de donar-nos. És el que jo faria.

ENRIC:
No ho entenc.

FERRAN:
Cony, que estem competint entre nosaltres. No et donaran cap informació que no els interessi donar. No, en realitat, la cosa té el seu què. No es tracta només d'esbrinar qui està fingint, sinó també de fer que els altres s'equivoquin, perquè si tots tres endevinem qui és el fals ja em diràs tu de què serveix la prova. Tothom guanya, i llavors què.

ENRIC:
El paper deia que havíem d'esbrinar qui era el fals. No deia que haguéssim de competir entre nosaltres.

FERRAN:
Home, això ja està clar. No cal dir-ho. Som tres i només hi ha un lloc. Estem competint.

MERCÈ:
No, ell té raó. Ben pensat, el que hem de fer és col·laborar.

CARLES:
¿Col·laborar?

MERCÈ:

Sí, fes-me cas. Jo no havia vist el Carles des de l'últim sopar d'Esade... Fa dos o tres anys.

CARLES:

Dos.

MERCÈ:

I llavors treballava en un laboratori farmacèutic.

CARLES:

I encara hi treballo.

MERCÈ:

És veritat. Vaig trobar un company fa poc i m'ho va dir. Per tant, ell no pot ser.

CARLES:

I tu, Mercè estaves en una empresa de consulting. Però no recordo quina era...

MERCÈ

ICR.

CARLES:

¿Encara hi ets?

MERCÈ:

No, ara estic en un banc. I no us diré quin, si no us fa res.

Uns segons de silenci. Ferran i Enric valoren les paraules de Mercè i Carles.

FERRAN:

¿Ho veus?

ENRIC:

¿Què?

FERRAN:

Que això no ens serveix de res. Poden estar mentint tots dos. Si un d'ells és el fals, ha mentit, i l'altre, si ho sap, no ens dirà que menteix, perquè ja sap que ell és el fals i no té cap necessitat de revelar-ho.

ENRIC:

Hòstia, què difícil.

FERRAN:

Els ja han explicat la seva situació laboral, ens els podem creure o no. Expliquem nosaltres la nostra i estarem tots quatre igual.

MERCÈ:

Em sembla que t'equivoques. Aquesta prova no és per descobrir qui és el més espavilat, sinó per avaluar la nostra capacitat de treballar en equip. Fem-nos confiança. Treballem junts per descobrir qui és el fals.

FERRAN:

Molt maco. Però com que el fals no dirà que és fals, no podem treballar junts. No podem fer-nos confiança.

CARLES:

A mi em sembla bé el que has dit... tu.

FERRAN:

Ferran.

CARLES:

Això, Ferran. Expliqueu d'on veniu vosaltres dos.

ENRIC:

Jo sóc director comercial d'una empresa d'alimentació.

FERRAN:

¿De quina?

ENRIC:

Ella no ha dit en quin banc treballa.

FERRAN:

Fantàstic. Doncs jo també sóc director comercial. D'un laboratori. I per això m'estranya no conèixe't (*pel Carles*). Jo treballo a Disfarma, no tinc cap problema a dir-ho. ¿A quin laboratori treballes, tu?

CARLES:

Doncs jo tampoc no ho vull dir. I ara que sé que tu treballes en el mateix sector, encara menys.

MERCÈ:

Jo sé on treballa. I diu la veritat.

FERRAN:

¿I com puc saber que tu dius la veritat?

MERCÈ:

¿Per què hauria de mentir?

FERRAN:

Ho acabo de dir, perquè si tu saps que ell treballa aquí, mantindràs la seva història del laboratori, perquè no t'interessa donar-nos peixet.

MERCÈ:

Si no vols no em creguis però hem d'actuar en equip. L'important és que entre els tres autèntics col·laborem per trobar... l'impostor, com diu ell. Mentir, aniria en contra meva.

FERRAN:

Doncs digues en quin banc treballes, no ens ho amaguis. Mentir va en contra teva, ¿no?

Mercè valora el que ha de fer.

CARLES:

Jo treballo a Rawental. Abans no ho he dit perquè... Perquè no. Però crec que és millor que ens anem descartant, com diu ell.

FERRAN:

¿A Rawental? ¿Des de quan?

CARLES:

Cinc anys.

FERRAN:

¿Coneixes el Fèlix Garrido?

CARLES:

Nnnno, ¿qui és?

FERRAN:

I la Laura... Laura Sánchez.

CARLES:

Conec una Laura Vázquez.

FERRAN:

Sí, tens raó. Es diu Laura Vázquez.

CARLES:

¿Qui és el Fèlix Garrido?

FERRAN:

El meu cosí. Capità de la marina mercant. ¿Quant portem?

Mercè mira el cronòmetre.

MERCÈ:

Quatre, gairebé.

FERRAN:

Doncs anem descartant. Per mi, el... Carles és bo.

ENRIC:

Sí, però tu pots estar fent el que has dit abans que faria ella. Potser saps que menteix i li segueixes el corrent perquè nosaltres ens equivoquem.

FERRAN:

Si jo li segueixo el corrent, ella també.

CARLES:

Jo no menteixo i ningú no em segueix cap corrent, però tu... Mira, ho sento, però jo conec el director comercial de Disfarma, i no t'hi assembles gens.

FERRAN:

¿I qui és el director comercial?

CARLES:

Digue-m'ho tu.

FERRAN:

Víctor Dunsberg.

CARLES:

Però tu has dit que eres...

FERRAN:

Director comercial, però de la delegació de Girona.

CARLES:

No el conec, el de Girona.

FERRAN:

Ja no ho pots dir.

ENRIC:

I ara podeu estar mentint tots dos.

FERRAN:

¿I ella també?

ENRIC:

Si ella ha mentit, tu també mentiràs.

FERRAN:

Si ella ha mentit, és el seu problema. ¿Per què he de mentir jo, si menteix ella?

ENRIC:

Perquè t'afegeixes a la seva mentida, per enganyar-me a mi.

MERCÈ:

Jo no he dit cap mentida. Ningú es pot afegir a una mentida que no he dit.

ENRIC:

Potser no, potser no has dit cap mentida, però si ell (*el Ferran*) s'ha adonat que ell (*el Carles*) menteix, creurà que tu també has mentit i s'afegirà a la teva mentida encara que no sigui mentida.

FERRAN:

Xaval, t'estàs embolicant.

ENRIC:

No, senyor. Si ell (*el Carles*) no és el que ha dit que és, i vosaltres sabeu que menteix, em mentireu a mi per mantenir la mentida.

FERRAN:

No pensis tant, que ja es veu que no hi estàs gaire acostumat.

ENRIC:

Estic intentant aclarir-me.

FERRAN:

Ja t'ho aclareixo jo. Si jo mentís, si jo fos l'impostor ja sabria que ell treballa en un laboratori, perquè hem fet unes quantes entrevistes per arribar fins aquí. Hem donat el nostre currículum. Si jo fos de l'empresa ho sabria tot d'ell i m'hauria buscat una història diferent, no que treballa en un laboratori, perquè ell podria descobrir que menteixo a la primera de canvi.

Els altres tres se'l miren.

ENRIC:

¿M'ho pots repetir?

FERRAN:

Que el Carles em preguntis el que vulgui sobre la feina.

CARLES:

No, no cal perdre el temps. Jo me'l crec. Heu de ser un de vosaltres dos. Tu, Mercè, això del banc, m'escama. Algú m'ho hauria comentat.

MERCÈ:

És possible, però, per la mateixa raó, si treballés aquí, també t'ho hauria comentat algú.

CARLES:

També és veritat.

MERCÈ:

Però ja que estem sincers... Treballo al Banc del Mediterrani i sóc cap de la secció de màrqueting.

CARLES:

¿Des de quan?

MERCÈ:

Mig any.

CARLES:

Mig any. ¿I ja vols canviar?

MERCÈ:

Sí, què passa.

CARLES:

No, res.

FERRAN: (*per l'Enric*)

Faltes tu.

ENRIC:

Ja ho tinc. Ja ho tinc... Estem fent el... Ens estan prenent el pèl.

FERRAN:

¿Els dos?

ENRIC:

No. Nosaltres ens hem cregut que hi ha un candidat fals perquè ens ho han dit, però el que em sembla és que tots quatre som candidats reals i que no hi ha cap impostor.

CARLES:

Llavors per què serveix aquesta comèdia.

ENRIC:

Doncs per això, per veure si som capaços d'adonar-nos que ens estan enganyant. Als Estats Units, aquest tipus de proves als processos de selecció són habituals. Et posen problemes, enigmes, per veure si ets capaç de visualitzar situacions des d'una òptica nova. Aquí, del que es tracta és que tots creguem que el problema és que hi ha un candidat fals, que algú dels que estem aquí està enganyant els altres quan, en realitat, els que ens han enganyat, d'entrada, són ells.

CARLES:

No. I per una raó molt senzilla. No té cap sentit que nosaltres estiguem aquí intentant demostrar la nostra perspicàcia, si no hi ha ningú que ho valori.

ENRIC:

¿Com que no hi ha ningú? Ens estan valorant des de fora. Segur que hi ha micròfons i ens estan sentint. O càmeres, fins i tot.

CARLES:

¿Càmeres?

ENRIC:

Es deixa els candidats en una situació en què creuen que estan sols i s'observa com actuen.

CARLES:

¿I on són les càmeres?

ENRIC:

No ho sé. Poden estar amagades a qualsevol lloc. Als llums... Jo què sé. Hi ha mil maneres.

Tots quatre fan una mirada a la sala.

CARLES:

¿Voleu dir...?

FERRAN:

Mira, el que dius sona tan bé que no m'ho crec. Tu ets el candidat fals. Ets l'únic que no ens has dit on treballes. I aquest coneixement tan complet sobre aquest tipus de proves em demostra que formes part de l'equip de selecció.

MERCÈ:

Sí, joestic amb tu. A més, ha tret aquest raonament quan ja estava acorralat. Quan ha vist que nosaltres tres ja estàvem fora i ell tenia tots els números, surt amb la història aquesta que ens estan enganyant.

CARLES:

No ho sé. A mi, el que ha dit em quadra. Que s'expliqui una mica més.

FERRAN:

Primer que ens digui quina és aquesta empresa d'alimentació on treballa.

ENRIC:

No us ho diré.

CARLES:

¿Per què?

ENRIC:

Perquè no vull. No ho trobo necessari.

CARLES: *(A Mercè)*

¿Temps?

MERCÈ:

Ens queden dos minuts i... mig.

CARLES:

No ens ho vol dir perquè està convençut que té raó, i com abans deia el Ferran de nosaltres dos, no dirà res més que ens pugui ajudar. Si ens digués on treballa i fos creïble, tots ens apuntaríem a la seva solució, i vol guanyar ell sol. Per tant, jo crec que l'ha encertat. Tots quatre som bons.

FERRAN:

Mira, no. A més, quan ha entrat, abans que arribéssiu vosaltres, estava molt preocupat per sorprendre's del sistema de selecció. Sistemes no convencionals, m'ha dit. I després s'ha començat a enrotllar sobre com havia triat ell els seus empleats... M'ha estranyat la seva actitud des del principi.

ENRIC:

¿Quina actitud?

FERRAN:

Has dit no sé què que aquest sistema era estrany, de la confidencialitat... com si t'hi possessis en contra. Si fossis un candidat autèntic faries com nosaltres: una entrevista conjunta, cap problema. ¿M'enteneu què vull dir? No és normal.

ENRIC:

El que no és normal és el que dius tu.

FERRAN:

Ets tu, company. Ara ho tinc claríssim.

ENRIC:

Podria donar-vos un munt de raons per convèncer-vos que tinc raó, però no ho faré. Si us voleu equivocar, vosaltres mateixos.

FERRAN:

Ens podria donar un munt de raons, però no ens les dóna.

ENRIC:

Perquè no vull. I encara he estat massa bo. Hauria d'haver esperat que passessin els deu minuts, que la caguéssiu, i després donar la solució.

FERRAN:

¿No deies que havíem de col·laborar?

MERCÈ:

Ens queda... res. Hem de decidir-nos.

CARLES:

Jo estic amb ell. Tots quatre som autèntics.

ENRIC:

Jo, ja ho sabeu.

FERRAN:

Jo dic que és ell.

ENRIC:

Enric Font, per servir-lo.

FERRAN:

No crec ni que et diguis així. Faltes tu.

MERCÈ:

Jo no ho sé. No n'estic segura.

CARLES:

No dubtis tant. No queda bé. Ens estan observant.

MERCÈ:

Vinga, jo també dic que és l'Enric.

Pausa.

FERRAN:

¿I ara, què?

S'obre la porteta.

CARLES:

Ara ho sabrem. Mercè, si vols fer els honors. I no perquè siguis una dona.

Mercè va a buscar el que hi ha dins de la bústia. En treu un sobre i un cendrer.

MERCÈ:

Enric Font. Al sobre hi ha el teu nom.

Enric va a buscar el sobre i l'obre. El llegeix sense dir res.

FERRAN:

Llegeix en veu alta, home.

ENRIC:

No, no puc.

Enric acaba de llegir i torna a posar el sobre a la bústia. La bústia es tanca.

MERCÈ:

¿Què, qui tenia raó?

CARLES:

¿Què hi posava?

ENRIC:

Qui vulgui fumar, pot fumar.

Mercè posa el cendrer al mig de la taula. Enric seu. Es posa les mans al cap, pensatiu. Els altres se'l miren.

FERRAN:
¿Qui ha guanyat?

ENRIC:
No ho deia.

MERCÈ:
¿No hi deia res?

ENRIC:
D'això, no.

CARLES:
En conseqüència, ell i jo teníem raó. Tots som bons. Em sembla que vosaltres dos aneu perdent. ¿Què hem de fer, ara?

Enric encara té les mans al cap. Sembla molt amoïnat.

ENRIC:
No ho sé.

CARLES:
¿Què hi posava al paper?

ENRIC:
Em demanen... No sé què he de fer...

MERCÈ:
¿No ho saps? ¿No ho has entès?

ENRIC:
Sí, sí que ho he entès.

CARLES:
¿I què?

ENRIC:
Vinga, intentaré... Intentaré explicar-ho bé. *(Una petita pausa)* Jo crec que en una empresa el més important és obtenir resultats i que això està per sobre de qualsevol altra consideració.

CARLES:
¿I?

ENRIC:

Però també crec que a les grans empreses, a les bones empreses, també s'ha de vetllar per aconseguir una dimensió humana, per aconseguir que els empleats se sentin orgullosos de treballar-hi. Això és el que crec.

Uns segons de silenci.

FERRAN:

Estic completament d'acord. I, a més, quan una empresa sap tenir en compte el benestar dels empleats això es reflecteix en uns millors resultats.

ENRIC:

Deixa'm acabar, sisplau.

FERRAN:

Pensava que ja estaves i que havíem de comentar.

ENRIC:

No. A veure... Potser no he començat bé. No, sí que he començat bé. Això havia de quedar clar abans que... El que us vaig a explicar... La veritat és que no sé... Bé, és igual. L'any passat em vaig separar de la meva dona. No m'ho esperava. No m'ho esperava gens. I vaig entrar en una depressió.

CARLES:

¿Què dius?

MERCÈ:

Deixa'l.

ENRIC:

La meva dona va adonar-se... Bé, el motiu és igual. Jo tinc dos fills petits i ella se'ls va endur. La separació va ser difícil. Com totes, suposo. Però va arribar un punt que vaig petar. No dic que no sàpiga suportar la pressió, però van passar tot de coses que no m'esperava. Em vaig sentir com... culpable. Era una sensació... Tenia la sensació que espatllava tot el que tocava. Perquè jo... La meva dona i jo érem feliços. Sincerament. Ja sé que tothom diu el mateix, però en el nostre cas és veritat. Ho érem. Ella mateixa m'ho ha reconegut. El cas és que, de cop i volta, em vaig trobar sol en un pis de lloguer, sense... Jo tinc pocs amics. No podia parlar amb ningú i em vaig anar tancant.

FERRAN:

Perdona, però abans que continuïs aquesta bonica història, ¿ens podries dir a què ve aquest psicodrama, per situar-nos, més que res?

ENRIC:

De seguida ho sabràs. Abans us vull explicar una altra cosa. ¿Coneixeu el món dels xats? Internet i això... Bé, vaig començar a ficar-m'hi. Per parlar amb algú. Un dia vaig quedar amb una noia. Del xat, vull dir. Ens vam veure un dia, a fer un cafè i molt bé... Era... Era molt maca. Vam parlar. Jo, feia temps que no podia parlar amb ningú. Vam tornar a quedar un altre dia i la vaig portar a casa. Jo estava... Tenia ganes de... No és

que tingués ganes de... El que vull dir és que estava fet pols. Quan vam ser al pis, va treure una pistola i em va amenaçar.

MERCÈ:
¿Una pistola?

ENRIC:
Sí, i llavors va venir un home. Em van robar tot el que tenia a casa.

CARLES:
¿Ens prens el pèl, oi?

FERRAN:
Fa estona.

ENRIC:
Després em van portar a un parell de caixers i van treure tot el que van poder de les targetes. És el primer cop que ho explico, perquè vull que entengueu que jo crec que va ser això el que em va acabar de rematar. A partir d'aquí vaig perdre el control.

FERRAN:
Vas perdre el control, ¿de què? ¿De què cony parla?

CARLES:
¿I jo què sé?

ENRIC:
Em vaig començar a trobar malament. El metge em volia donar la baixa, però jo no vaig voler agafar-la. Estàvem a punt d'obrir una fàbrica a l'estranger i jo portava dos anys treballant en l'obertura del nou mercat a... a aquest país estranger. Potser hauria d'haver fet cas del metge perquè el meu rendiment va baixar, ho reconec, vaig prendre decisions... havia de prendre moltes decisions, havia d'invertir el pressupost que tenia, tothom tenia pressa i la direcció confiava en mi... Em vaig equivocar. Vaig associar-me amb una empresa local i... bé, la cosa no va anar tan bé com estava previst. Jo creia que si em centrava en la feina, això m'ajudaria a superar els meus problemes personals, però no. Va anar pitjor. Total, que ara sembla bastant difícil redreçar la situació i l'empresa està pensant en... Jo, fins ara, en altres projectes he aconseguit molt bons resultats i la meua vàlua professional està fora de dubte, almenys això és el que diuen ells, però les coses han anat com han anat i és natural que, davant d'aquesta situació, els meus caps hagin de prendre una decisió sobre mi, sobre el meu futur. I ara arribo al que us interessa. El que m'han demanat és que sigueu vosaltres qui prengueu aquesta decisió, que penseu com si fóssiu la meua empresa. Heu de decidir si continuo en el projecte de l'estranger, si m'assigneu una nova línia de treball o si, senzillament, prescindiu de mi, em despatxeu.

CARLES:
¿Nosaltres?

ENRIC:

Sí.

MERCÈ:

¿Això és el que t'han demanat?

ENRIC:

Sí.

CARLES:

Però, ¿és un cas teòric o real?

ENRIC:

¿Quina diferència hi ha?

FERRAN:

És que jo, company, encara no tinc clar si tu ets un candidat a la feina o ets d'aquí o què cony ets.

MERCÈ:

Molt bé. D'acord. Juguem. Però amb el que has explicat no tenim prou elements per decidir res.

ENRIC:

Pregunteu.

FERRAN:

No entenc res. Aquest sistema de selecció és la polla. Amb perdó.

CARLES:

Començo. ¿Per què et va deixar la teva dona?

ENRIC:

No contestaré a això.

CARLES:

¿No has dit que preguntem?

ENRIC:

Sí, però contestaré allò que vulgui.

CARLES:

Si comencem així, malament.

ENRIC:

El motiu pel qual em va deixar no és rellevant.

CARLES:

A veure... Som nosaltres els qui hem de prendre la decisió, ¿no? Per tant som nosaltres qui hem de determinar el que és rellevant i el que no ho és.

ENRIC:

Ja us he explicat prou misèries de la meva vida.

FERRAN:

En això tens raó. La història aquesta de la nena del xat fa pena, maco.

MERCÈ:

Posem-nos en el paper. Jutgem el cas des d'un punt de vista professional.

CARLES:

Això és el que jo intento, i per això pregunto el que pregunto. Com a directiu de la teva empresa, que és el que sóc ara, em sembla que t'he de parlar amb claredat. Si no vols contestar, no contestis, no t'hi puc obligar, però si t'interessa conservar la feina t'aconsello que siguis mínimament sincer, perquè si no col·labores te'n vas al carrer de pet i m'importa una merda la indemnització que t'hagi de donar. ¿T'ha quedat clar?

FERRAN:

Vinga, juguem. Però de fet, ell té raó. No veig què en traurem de saber per què el va deixar la dona. Potser se'n va anar amb un altre o estava tipa de viure amb un paio tan insípid o es va lligar un negre... o el que sigui. Ja em diràs tu de què ens servirà saber-ho.

CARLES:

A mi sí que em servirà. Vull conèixer les causes de la seva situació personal, perquè aquests conflictes, segons com evolucionin, tenen una translació directa al rendiment laboral.

FERRAN:

Que bé que parles. Es nota que has estudiat a la privada.

ENRIC:

La meva dona va descobrir que havia tingut una... aventura.

FERRAN:

¿Tu?

ENRIC:

Sí.

FERRAN:

Ara sí que no em crec res.

MERCÈ:

És igual, si és veritat o no. Hem de treballar amb els elements que ell ens doni.

CARLES:

¿Amb qui vas tenir aquesta aventura?

ENRIC:

Amb una comercial de l'empresa.

FERRAN:

Per mi no cal que en parlem més. El fotem al carrer i a prendre pel sac.

MERCÈ:

No és tan fàcil. Ell és bo. Fins fa poc sempre ha treballat bé. ¿És això, no?

ENRIC:

Jo crec que sí.

MERCÈ:

Si el fem fora, potser ens costarà Déu i ajuda trobar una persona amb el seu perfil. No ens hem de precipitar.

FERRAN: (*Irònic*)

Com vostè vulgui. No ens precipitem.

CARLES:

¿I l'aventura aquesta amb la comercial, què, s'ha acabat o encara dura?

ENRIC:

Es va acabar fa mesos.

CARLES:

Molt bé. Millor. I la separació de la teva dona, ¿la tens superada o no la tens superada?

ENRIC:

No ho sé. Penso molt en ella, encara.

FERRAN:

Pensa molt en ella... Escolteu, a mi em sap molt de greu que l'amic s'hagi separat, però, sincerament, pel cas que ens ocupa, tant se me'n fot. Es va embolicar amb una nena de l'empresa, la dona ho va saber i el va plantar. Què hi farem. És la vida. Li va agafar una depressió i va començar a fer l'idiota i a passar de la feina. Ho lamento. Per mi, el motiu pel qual ell passa de la feina me'l passo jo pel forro. El que compta és que aquest pobre s'ha quedat penjat i no ens quedarem aquí perdent calés esperant que baixi de l'arbre. Finiquito i a una altra cosa.

MERCÈ:

¿I si li donem unes vacances?

FERRAN:

¿Vacances? ¿Ara que estem obrint mercat a... no sé on? Aquest pamplines l'ha cagat fins al fons. Va fotre banyes a la dona i ella el va enganxar. Això ja vol dir que molt hàbil no és. Ens ha desgraciat una inversió de collons i a sobre li vols donar vacances. ¿Què som nosaltres, Càritas Diocesana?

MERCÈ:

Accepto que el millor, ara per ara, és que la seva feina la faci un altre, però un cop hagi sortit de la depressió, el podem repescar. És un executiu valuós. Ens ha fet guanyar diners, abans. Crec que mereix una oportunitat.

FERRAN:

Per mi, ni oportunitats ni punyetes. O funciones o no funciones. La vida és així.

MERCÈ:

Tots passem mals moments, si ens haguessin de fotre a fora cada cop que tenim una crisi personal, només treballarien les màquines.

FERRAN:

Parla per tu. Jo no he passat cap crisi d'aquestes. I si tinc un mal dia, a la feina ni es nota. Quan arribes al despatx has de fer com els pallassos de circ, pintar-te la cara que toqui, de simpàtic o de fill de puta, i tirar milles. Qui no sap fer això, no serveix.

MERCÈ:

¿Portes un equip de treball, tu?

FERRAN:

Sí, és clar.

MERCÈ:

Et deuen estimar molt.

FERRAN:

Se me'n fot. Que estimin les seves dones, els seus fills i les seves amants. A mi, mentre compleixin els objectius, si volen, que em facin vudú a les nits.

CARLES:

Escoltem-lo a ell. A veure... ¿Aquesta comercial, com era?

ENRIC:

¿Com era?

CARLES:

Sí, què tenia, per què t'hi vas embolicar.

ENRIC:

Home...

FERRAN:

Què tenia... Doncs un cul i dues mamelles, com totes les ties. ¿Quina mena de preguntes són aquestes?

CARLES:

Són les meves preguntes.

FERRAN:

¿I per què no li preguntes quin desodorant feia servir la tia aquesta? També deu tenir una translació directa al rendiment laboral.

CARLES:

El que vull saber és si encara la tens al cap... ¿Tu, com et veus? ¿Estàs bé? ¿Et sents recuperat?

ENRIC:

Una mica.

CARLES:

En el nostre lloc, què faries.

ENRIC:

No es tracta d'això.

CARLES:

Sí que es tracta d'això. Si fos jo qui hagués explicat aquesta història, ¿quina decisió prendries, tu?

ENRIC:

Aquí cadascú té el seu paper. A mi no em toca això, ara.

MERCÈ:

Però, almenys, lluita. Hem de decidir si et quedes o què, i tens una actitud de tant se me'n fot tot que... Sembla que tinguis ganes que et fem fora. ¿Vols quedar-te a l'empresa, o no?

ENRIC:

Sí.

FERRAN:

Quin entusiasme...

CARLES:

La Mercè té raó. Hauries... No sé... Diga'ns que ho estàs superant, que la teva vida personal no tornarà a interferir en la feina... Jo què sé. Defensa't.

ENRIC:

A veure... Jo us he explicat la meva situació amb tota la sinceritat de què he estat capaç. Ja m'he defensat. A la meva manera.

FERRAN:

Doncs per mi la teva manera és una merda de manera. ¿Saps què m'agradaria? Que això no fos un joc, que et pogués fotre fora de debò, per poca-pena. T'asseguro que em quedaria ben a gust... Un moment. Espereu... Quan hem arribat, m'ha dit que ell no havia treballat mai en una multinacional i ara ens deixa anar una història que l'empresa

on treballa estava obrint un nou mercat a l'estranger. Total, o menteix ara o mentia abans o totes dues vegades.

ENRIC:

No he mentit. Mai no he treballat en una multinacional. La meua empresa és el primer cop que obre un mercat a l'estranger.

FERRAN:

Sí, home. Ara arregla-ho. Jo tenia raó des del principi. Ell és d'aquí, de l'empresa.

ENRIC:

T'asseguro que no.

FERRAN:

¿No ho veieu? Però, vaja, no tinc cap problema en continuar el joc. Hem de decidir si després d'aquesta història tan exemplar que ens ha explicat, el despediríem. Doncs, jo sí. El despediria. I sense cap remordiment. Una cosa és la feina i l'altra els problemes que puguis tenir a casa. Si ho barreges, l'has cagada. I s'ha acabat.

ENRIC:

Abans m'heu preguntat què faria jo en un cas com el meu. La veritat és que no ho sé, però un cop vaig haver de prendre una decisió semblant. La situació no era ben bé la mateixa, però era un bon comercial que estava passant una depressió. El vaig despatxar. Li vaig dir que quan ho hagués superat que em vingués a veure, però no va tornar. El vaig trucar al cap d'un temps però s'havia canviat de casa. No n'he sabut mai més res.

FERRAN:

¿Per què volies que tornés amb tu, per tornar a deprimir-se?

CARLES:

Escolta, si penses que és qui ens ha de triar, t'estàs passant una mica amb ell, ¿no?

FERRAN:

No, home, no, a aquesta gent els va la marxa.

ENRIC:

T'equivoques tant.

MERCÈ:

Una pregunta. ¿Tots aquests problemes que tenim en aquest nou mercat, et veus amb cor de poder-los arreglar?

ENRIC:

Em sembla que sí. Sé on està el problema. Hem de tallar les relacions amb els nostres socis, encara que ens costi calés i portar directament tot el projecte. Al principi tots pensàvem que treballar amb gent d'allà, que conegués el mercat, era el sistema ideal, però va ser un error. El nostre producte és bo. Els batuts de... El que vull dir és que no tenim gairebé competència. Cal enviar un grup de gent que treballi sobre el terreny, i jo estic disposat a traslladar-m'hi i a coordinar-ho el temps que faci falta.

CARLES:

¿I els teus fills?

ENRIC:

Els trobaré a faltar. Però també penso que, personalment, m'anirà bé allunyar-me un temps d'aquí.

MERCÈ:

Mira, a mi m'ha convençut. Que es quedi i continuï la feina.

FERRAN:

¿Que es quedi?

MERCÈ:

Ell és qui coneix millor el projecte. A més, hi ha una altra cosa, de cara a la resta dels executius, donaríem una pèssima imatge si féssim fora algú per motius personals. Crec que és millor donar-li suport.

CARLES:

Vinga, jo també, que es quedi.

FERRAN:

¿I d'això en dieu prendre decisions de manera professional? No fotem.

CARLES:

I sempre podem enviar amb ell algú de confiança perquè hi col·labori.

FERRAN:

Massa risc. Massa complicacions per un paio que l'ha cagat.

MERCÈ:

És bona idea. Enviem algú amb ell, que es familiaritzi amb el projecte, i si veiem que la cosa no rutlla, sempre som a temps de fer-lo tornar i ja hi tindrem algú preparat.

CARLES:

A ell li donem una sortida i ens cobrim les espatlles.

FERRAN:

És una despesa inútil... Jo... Jo el fotria fora, però sou dos contra un. Guanyeu. La democràcia és això, ¿no?

MERCÈ:

Decidit. No t'acomiadem.

ENRIC:

¿Ho teniu clar?

CARLES:

Sí.

Enric clou els punys en senyal de victòria.

ENRIC:

Ha estat més fàcil del que em pensava. Havia d'aconseguir que no em despatxéssiu. La prova era aquesta. Era per mi.

FERRAN:

Serà cabron.

CARLES:

¿La història aquesta, això de la teva dona i la separació és veritat o no?

ENRIC:

Sí.

CARLES:

¿És el que t'ha passat a l'empresa aquesta d'alimentació on treballes?

ENRIC:

Sí.

MERCÈ:

¿I ells què han fet, t'han fet fora?

ENRIC:

M'han donat vacances. I jo les estic aprofitant.

FERRAN:

¿I això de la dona del xat, també t'ha passat de debò?

ENRIC:

Sí i no. He carregat una mica. Era una dona que només volia calés, però no em va atracar ni res. Només ho he dit per... M'ha semblat que serviria per estovar-vos una mica. Us ho dic de debò, estic al·lucinant amb el sistema de selecció que estem seguint. El trobo genial. Felicitats a qui s'hagin de donar.

FERRAN: *(Baix)*

A més de cabron, pilota.

ENRIC:

¿Què dius?

FERRAN:

Res, res.

CARLES:

Ara es tornarà a obrir la porteta, suposo.

ENRIC:

En una empresa americana van fer una prova molt curiosa. Van reunir els aspirants en una sala, com ara nosaltres, esperant per passar una entrevista i, de cop i volta, van començar a sonar les alarmes d'incendi. Ells ho filmaven tot i analitzaven les reaccions de la gent.

FERRAN:

¿I què esperaven que fes, la gent? Doncs arrencar a córrer, com tothom.

ENRIC:

De vegades només els deixen en una sala una bona estona i observen com interactua el grup. Ells diuen que les persones que tenen qualitats de lideratge, les demostren en qualsevol situació, fins i tot en una situació on no passa res especial. Són els que inicien les converses, els que es presenten a la gent... Aquestes coses.

FERRAN:

Per això et feies tan el simpàtic quan has arribat. ¿Estaves demostrant les teves capacitats de lideratge? Ho has fet molt bé. Deuen haver quedat impressionats pels teus comentaris sobre el trànsit. Jo, amb tot el respecte, crec que aquests sistemes... però bé, ja que hi som...

ENRIC:

Ei, que t'estan escoltant.

FERRAN:

Millor. A veure, faré el que em demanin, però això no vol dir que m'agradi. Si són realment bons, valoraran la meva sinceritat. Funcionen així. Us ho dic jo, els psicòlegs aquests són... Els va la canya, i els que treballen per empreses, encara més. Tancats al seu despatxet sense res més a fotre que ficar-se en les vides dels empleats. Remenant, sempre remenant. I si un té la desgràcia de tenir un mal dia... perquè el nen li ha suspès les matemàtiques, o perquè li han robat el cotxe, o perquè l'ha deixat la dona o pel que sigui, comencen a empenyar-te, intentant ajudar-te, intentant que no caiguis en una depressió que podria afectar al teu rendiment laboral i continuen burxant i burxant fins que aconseguen que treguis tot el que portaves dins i quan ho treus, els molt fills de puta t'ho posen davant dels nassos i veus que només ets una merda i llavors t'agafa la depressió de veritat i ells contents perquè ja intuïen que tu estaves a punt de caure en una depressió. ¿És això el que fan, no?

ENRIC:

¿I jo què sé? ¿Què t'ha agafat amb mi?

FERRAN:

A mi, res.

ENRIC:

Tu deus haver tingut alguna mala experiència amb psicòlegs.

FERRAN:

¿Algú n'ha tingut una de bona?

CARLES:

Estàs nerviós, perquè has perdut les dues proves.

FERRAN:

No sé qui ha perdut. Al final agafaran aquest i vosaltres dos us quedareu amb cara d'idiota.

ENRIC:

¿A mi? ¿No dius que sóc de l'empresa, jo?

FERRAN:

Mira, jo ja no dic res més.

La porteta s'obre.

MERCÈ:

Ei.

Enric s'acosta a mirar.

ENRIC: *(Sense donar-hi crèdit)*

No us ho creureu.

En treu quatre barrets. Un barret de torero, un de pallasso, un barret de copa alta i una mitra de bisbe.

Enric treu un sobre de la bústia. El llegeix.

ENRIC:

“Posin-se un barret cadascú, després obrin el sobre”

FERRAN:

¿Ens hem de posar aquests barrets?

ENRIC: *(Mostrant el sobre)*

A mi no em miris.

FERRAN:

Sisplau...

CARLES:

¿Però, per què?

ENRIC:

Això és el que deu explicar el sobre, però primer ens els hem de posar.

MERCÈ:

¿Qualsevol?

ENRIC:
Això sembla.

FERRAN:
Surrealista. Ho trobo surrealista.

ENRIC:
Bé... No ens ho pensem més.

Enric agafa el barret de copa alta i se'l posa.

Mercè agafa el de pallasso.

Carles, el de torero.

A Ferran li queda el de bisbe. Sense gaire entusiasme, l'agafa i se'l posa.

Es miren, cadascú amb el seu barret posat.

FERRAN:
Us demano un favor. Si algun dia ens trobem fora d'aquí, fem com si això no hagués passat mai.

ENRIC:
Llegeixo.

Enric obre el sobre i llegeix.

Ah, molt bo. Jo ja he jugat a això.

FERRAN:
Va, sisplau.

ENRIC:
“Vostès són els únics ocupants d'un avió en flames que està a punt d'estavellar-se. Un pallaso, un torero, un bisbe i un polític. Només tenen un paracaigudes. Han de defensar davant dels seus companys per què el seu personatge és el que mereix utilitzar el paracaigudes i salvar-se”. És molt bo. Jo hi vaig jugar en una convenció.

CARLES:
Sembla un d'aquells acudits d'un americà, un anglès i un espanyol...

ENRIC:
A la convenció aquesta hi havia una noia que feia dinàmiques de grup i vam jugar a una cosa gairebé igual. Però nosaltres estàvem en un globus i els personatges no eren ben bé els mateixos. El que havíem de fer era decidir a veure qui saltava, perquè el globus estava perdent altura i no ens quedava llast per llençar, i un dels personatges havia de saltar, i discutíem a veure qui era el menys important. Va ser molt divertit. Jo era...

FERRAN:

Perdona que et talli. Hi ha una cosa en la mecànica que no entenc. Si nosaltres som els únics ocupants de l'avió, el que m'agradaria saber és qui estava pilotant. Suposo que era el pallasso, i per això estem a punt de fotre'ns-la.

MERCÈ: *(No li ha fet gràcia)*
Ha, ha.

ENRIC:
El que hem de fer és discutir qui mereix viure. Qui és més important pel món.

CARLES:
Doncs jo, de torero, ho tinc fatal.

FERRAN:
No vull tallar-vos el rotllo, però reflexionem un instant. Estem optant a un càrrec executiu en una de les empreses més grans del món. Mireu-vos, sisplau.

ENRIC:
¿Què passa?

FERRAN:
No, res. No passa res. Deu ser problema meu. Continuem.

CARLES:
¿Què fem, parlem cada un i després discutim?

ENRIC:
Sí, ¿no?

MERCÈ:
¿Em deixeu fer una proposta, abans? Entre nosaltres hi ha un bisbe. Un home de Déu. Un home que creu en l'altra vida i que, a més, valora la caritat i només pensa en fer el bé... Jo proposo que ell, voluntàriament, es sacrifiqui pels altres i renunciï a utilitzar el paracaigudes. Em sembla que seria una actitud molt cristiana.

FERRAN:
Tu, ¿de què vas? Jo no em sacrifico per ningú.

MERCÈ:
Era una broma.

FERRAN:
Una broma... Ah, és clar, ets pallasso...

ENRIC:
¿Qui comença?

CARLES:
Fem-ho a sorts.

MERCÈ:

Si voleu començo jo.

ENRIC:

Vinga.

MERCÈ:

No vull menysprear cap dels vostres oficis. El polític treballa pel poble, el bisbe es cuida de l'espiritualitat de la gent, el torero... Bé, el torero...

CARLES:

Sóc un artista.

MERCÈ:

Bé... És igual. El que està clar és que jo, el pallasso, tinc una de les funcions més nobles i útils a la societat. Em dedico a fer riure la gent.

FERRAN:

Si és per això, el polític també...

MERCÈ:

Penseu que quan arrenco un somriure d'un infant li estic proporcionant un moment de felicitat que només jo puc donar-li. ¿Hi ha res més important que el somriure d'un infant?

FERRAN:

Entendridor.

ENRIC:

No et dic que no. No et dic que això no sigui important, però abans del somriure ens hem de preocupar pel benestar d'aquest infant, perquè pugui tenir unes bones escoles on educar-se, uns bons hospitals per si està malalt. Ens hem de preocupar perquè pugui tenir un futur. Els nens han de poder somriure, és veritat, però per poder-ho fer han de viure en una societat que els protegeixi, que vetlli per la seva seguretat i per la dels seus pares...

FERRAN:

No t'enrotllis, que l'avió està caient.

ENRIC:

Ja sé que el prestigi dels polítics és molt baix, avui dia, però sense nosaltres, sense mi, el pallasso no podria fer riure els nens, el torero no podria torejar i el bisbe... El bisbe tampoc tindria clients, perquè la gent només es preocupa de la salvació de les seves ànimes quan té la panxa plena. Per tot això, crec que sóc jo qui m'he de salvar. La meua funció és fonamental per la nostra societat.

CARLES:

¿Ara jo? Bé... Jo sóc... torero. Vosaltres podeu pensar que un torero més o un torero menys en aquest món, és igual. Però no. De cap manera. Esteu molt equivocats. Un torero és... Un torero té... Jo em jugo la vida cada tarda. Vosaltres no us heu posat mai davant d'un toro. No sabeu el que és això. Jo sí. Els toreros tenim... Quan un torero és a la plaça, la seva mare està resant, la seva dona està resant, tota la seva família està resant... ¿Per què resen? Per un torero. Recordeu aquells versos de García Lorca... Aquells versos que deien... (*Canviant*) Perdoneu, però és que lo meu és indefensable. No se m'acut res. Com que sóc el que sóc, l'únic que puc fer és tenir una actitud al més torera possible. O sigui que agafeu vosaltres el paracaigudes, que jo no tinc por de la mort.

FERRAN:
Olé.

ENRIC:
Vinga, et toca a tu.

FERRAN:
Sí, em toca a mi.

Ferran fa una passejada, preparant el seu discurs.

FERRAN:
Germans... Ens hem reunit aquí... El que vull dir-vos és que mai hauria pensat quan venia cap aquí, il·lusionat, ho he de dir així, per la possibilitat d'aconseguir un càrrec d'alt nivell en una empresa tan important com Dekia, mai hauria pensat, dic, que acabaria fent de bisbe a dins d'un avió en flames. Però bé, la providència té aquestes coses i els designis del Senyor són inescrutables...

Sona un telèfon mòbil. És el de Mercè.

MERCÈ:
Perdoneu, és que estava esperant...

Mercè el connecta i va a un racó de la sala.

MERCÈ: (*Al telèfon*)
¿Laura? Dignes... ¿Què?... Hòstia...

FERRAN:
Espero que acabi la senyora, ¿no?

MERCÈ: (*Al telèfon*)
¿Quan ha estat?

MERCÈ: (*Al telèfon*)
¿I com es troba? ¿Què diu el metge?... Sí, es clar que vindré, però estic enmig d'una reunió...

Mercè aixeca la veu. Els altres no poden evitar escoltar-la.

¿No dius que no és greu? O és greu o no és greu, Laura, hòstia... Per mi “greu” vol dir “greu”... Ja l’hem ingressat cinquanta vegades. No vindrà ara de... A mi no em diguis això. No hi tens cap dret. Faré el que hagi de fer. Sempre ho he fet... Ni tu ni ningú m’ha de donar lliçons de com... Doncs ja està... Que sí, que vindré... Quan pugui. Au, adéu.

Mercè desconnecta el telèfon i el guarda.

CARLES:

¿Algun problema?

MERCÈ:

No, res. ¿Us van dir quant duraria, això?

ENRIC:

No.

MERCÈ:

Continuem.

ENRIC:

Vinga, acaba.

FERRAN:

Acabo. Escolteu-me bé. Tal com estan les coses en aquest avió, cal prendre decisions ràpides. Jo, ara, amb molta tranquil·litat, amb molta calma, agafaré el paracaigudes, me’l posaré i saltaré de l’avió, i si algú de vosaltres intenta impedir-m’ho, l’únic que aconseguirà és sortir de l’avió abans que jo. Sense paracaigudes, naturalment.

ENRIC:

Ei, ho has de fer seriosament.

FERRAN:

Ho estic fent molt seriosament. No intenteu oposar-vos a la voluntat de l’església. Tenim més força de la que sembla. Si no m’obligueu a utilitzar la violència i us quedeu a l’avió encara teniu alguna possibilitat. Podeu intentar apagar el foc i que la pallsa aquesta torni a agafar els comandaments. I, de tota manera, tranquils, com a professional del tema, us garanteixo que hi ha vida eterna. Això és tot, em sembla que no hi ha res més a dir. Jo me’n vaig. Adéu.

CARLES:

Però, què dius...

ENRIC:

Això és destrossar el joc. No pots fer-ho.

FERRAN: (*Allunyant la veu*)

Ho sento. Ja no hi sóc. He saltaaaat.

ENRIC:
Has fet trampa.

*Ferran s'encongeix d'espatlles.
Mercè se'n va al costat de la porteta.*

ENRIC:
Si no estàs disposat a seguir les normes, no... Vaja, que així...

CARLES:
¿I ara, què?

ENRIC:
No ho sé.

Enric s'acosta a Mercè.

ENRIC: (A Mercè)
¿De debò no et passa res? No he pogut evitar sentir...

MERCÈ:
La meva mare, que està delicada. Res greu.

ENRIC:
Si és un cas de força major, suposo que aquesta gent ho entendrà.

MERCÈ:
Que no és res. Ja l'hem ingressat unes quantes vegades. Després trucaré.

S'obre la porteta.

CARLES:
Ep.

Carles treu un sobre de la bústia.

CARLES:
No hi ha res escrit a fora. El llegeixo.

Carles obre el sobre i el llegeix.

CARLES: (Emprenyat)
Què collons... Això és... No tenen cap dret a...

MERCÈ:
¿Què passa?

CARLES:

Una cosa és que fem jocs idiotes, una altra ficar-se en...

FERRAN:

¿Què hi diu? ¿Hem de fer un número musical, ara?

CARLES:

Res. No ho penso llegir.

FERRAN:

¿Com que no ho penses llegir?

CARLES:

El que hi diu aquí no us interessa. Ni a vosaltres ni a ells, que no sé com collons se n'han enterat. Hòstia.

ENRIC:

Però si no ho llegeixes, ¿què fem?

CARLES:

Aquí parla de mi i de coses concretes de la meua vida que no n'heu de fer res. I, a més, que no tenen res a veure amb la feina.

FERRAN:

No ho pots fer, això.

CARLES:

Els que no ho poden fer són ells.

FERRAN:

És el seu joc. Si no vols continuar, te'n vas. Ens ho han dit ben clar.

CARLES:

És que una cosa és que et facin proves d'aquestes que hem fet, i una altra que et treguin assumptes personals que són privats i que ningú no n'ha de fer res.

ENRIC:

A mi també m'han tret qüestions personals i ho he acceptat, si no ho acceptes, has de plegar.

CARLES:

Però és que és molt diferent, hòstia.

FERRAN:

Tu mateix. O llegeixes i et quedes, o no llegeixes i te'n vas.

Carles pensa un instant.

FERRAN:

Suposo que ja ens podem treure aquests barrets.

Tots es treuen els barrets, excepte Carles, que continua pensant.

MERCÈ:
Ei, Carles.

CARLES:
¿Què?

MERCÈ:
El barret.

Carles es treu el barret.

MERCÈ:
Va, vinga, que no tenim tot el dia.

CARLES:
Ben mirat, tampoc no és res de què m'hagi d'amagar, ni d'averkonyir, ni de res. De fet, arribarà un moment que serà evident. Llegeixo. "Carles Bueno ha iniciat un tractament hormonal que ha de desembocar en una operació de canvi de sexe. Decideixin si és el tipus de candidat adient per entrar a treballar a la nostra empresa. Si vostès arriben a la conclusió que no és el perfil ajustat al càrrec, Carles Bueno haurà d'abandonar el procés de selecció." Ja està.

Carles va fins a la bústia hi posa el paper i la tanca.

MERCÈ:
Carles...

CARLES:
¿Què?

MERCÈ:
No, res, que el que acabes de llegir és una mica...

CARLES:
Sorprenent.

MERCÈ:
Però no és...

CARLES:
Doncs mira, sí, ho és.

MERCÈ:
¿Et vols canviar el sexe?

CARLES:

Sí.

A Mercè se li escapa el riure.

MERCÈ:

Perdona, però és que...

FERRAN:

Sisplau. Això és... No tinc paraules. I mira que això em passa poques vegades, però aquest cop, ho he d'admetre. No tinc paraules.

CARLES:

El que no entenc és com aquesta gent se n'ha enterat. No m'ho explico.

MERCÈ:

¿És conya, oi?

CARLES:

No.

ENRIC:

¿No?

CARLES:

No. Fa uns mesos, vaig prendre la decisió de tirar-ho endavant. Només fa unes setmanes que he començat el tractament hormonal.

MERCÈ:

Però, Carles...

FERRAN:

A veure si ho entenc... O sigui que d'aquí a quatre dies et començaran a sortir pits, se't posarà la veu de canari i t'acabaran tallant el pito.

CARLES:

No exactament així, però bé, sí. M'operaré i seré una dona. Bé, en realitat ja ho sóc.

FERRAN:

Doncs ho dissimules de conya. (*A Mercè*) ¿No volies el cinquanta per cent de quota femenina? Ja el tens.

CARLES:

Poca broma, eh.

MERCÈ:

Carles...

FERRAN:

Que fort... La gent és la polla. Bé, en el teu cas no exactament la polla... És que té... No m'estranya que estiguis buscant feina, perquè a Rawental, que són de l'opus fins al moll de l'os, et fotran fora abans que et compris les primeres calcetes.

CARLES:

Per això estic buscant feina.

ENRIC:

¿I no ho havies dit aquí?

CARLES:

¿Per què?

FERRAN:

No té importància, ¿oi? No afecta gens la feina. Dekia contracta com a director de màrqueting un paio que es diu Carles i al cap d'uns mesos el Carles s'ha convertit en la Carlota. Normal. Jo tampoc els he dit que sóc Hare-Krishna i d'aquí a quatre dies, per sorpresa, rebré els clients cantant "Hare, hareeeee..."

CARLES:

¿I què?

FERRAN:

No, res, cap problema.

ENRIC:

Home... Que és una mica... Vaja. Una mica... No sé. Que és... Cony. És raro que t'hi cagues.

CARLES:

Tampoc pensava amagar-ho. Si em triaven, pensava explicar-ho. Però no abans, volia que això no afectés el procés de selecció.

FERRAN:

Ja, i quan t'haguessin contractat, tu els ho explicaves i si et fotien fora els portaves a magistratura.

CARLES:

Què dius...

FERRAN:

I tal com estan les coses avui dia, amb tanta correcció política i tanta mandanga encara n'hauries tret un munt de pasta.

CARLES:

Tu has vist moltes pel·lícules.

MERCÈ:

Carles.

CARLES:
¿Què?

MERCÈ:
És que no m'ho puc creure. Tu, a la facultat, t'havies enrotllat amb un munt de noies.

CARLES:
Perquè no m'havia acceptat tal com sóc.

FERRAN:
Toma frase. Nanos, quines vides de culebron que teniu tots plegats. Aquest amb l'atradora del xat i tu, xutant-te hormones.

MERCÈ:
Carles, sisplau. No... No pot ser. Carles, tu i jo, a la facultat...

CARLES:
Sí, i què.

MERCÈ:
Home, que a mi no em va semblar que tinguessis problemes d'identitat sexual, precisament. Vaja, que... Ja saps què vull dir. Va ser molt... normal. Vaja, millor que normal. Va ser...

CARLES:
Era una manera d'intentar negar l'evidència.

FERRAN:
Perdoneu. Perdoneu, però amb això no puc. No vull ser desagradable, però tu... ¿Com t'he de dir, Carles o...?

CARLES:
Em pots dir Carles.

FERRAN:
Doncs Carles. No pots pensar seriosament a optar a un càrrec com aquest i, alhora, preparar oposicions per transvestit. És que és marciana, la cosa.

CARLES:
Un transvestit és una altra cosa.

FERRAN:
El que sigui, punyeta. Ara sembla que sigui jo el que treballa aquí, però és que em poso en el seu lloc i se'm regiren els esquemes.

ENRIC:
De fet, el que ens han demanat ens que ens posem al seu lloc.

FERRAN:

Doncs ja hi sóc. I dono gràcies per tenir un servei de personal prou eficient per haver descobert tot això abans que pogués fer mal a l'empresa.

CARLES:

¿De quina manera pot fer mal a ningú, això?

FERRAN:

Home, tu mateix.

CARLES:

En l'oferta, en cap moment han posat limitacions per raó de sexe.

FERRAN:

¿I què volies que possessin a l'anunci? "Es busca director de marqueting. Transvestits abstenir-se."

CARLES:

No em tornis a dir transvestit.

FERRAN:

¿I com t'he de dir?

CARLES:

En tot cas, transsexual, però el millor és no posar etiquetes a les persones.

FERRAN:

A veure, per mi, com si et vols transformar en gall dindi, però el que no pots fer és optar a una feina amagant una cosa com aquesta. Si ets transvestit o transsexual o transatlàntic és cosa teva, però aquí estàs optant a un càrrec executiu d'alt nivell. Si no tens clar si ets mascle o femella, vol dir que al teu cervell hi ha un embolic de ca l'ample, i ara que a sobre has començat a xutar-te hormones en vena, les teves pobres neurones poden acabar ballant una jota. Perdona, però tu has d'estar més xiulat que el pito d'un àrbitre.

CARLES:

Et creus que tens molta gràcia. T'ho diré un cop i no dos. Com em tornis a faltar al respecte, et foto un gec d'hòsties que et posaré els ous per corbata i m'importa una merda la imatge que doni.

FERRAN:

Ui, que femenina.

CARLES:

Mecagun l'hòstia...

Carles s'acosta a Ferran i li clava una empenta.

MERCÈ:

¿Què feu?

Mercè s'interposa entre ells.

CARLES:

Si et tornes a passar amb mi et foto una cara nova.

ENRIC:

Tranquils.

FERRAN:

Tu tens un problema.

CARLES:

I tu en tindràs més d'un, si no pares.

MERCÈ:

Feu el favor.

CARLES:

Hi ha coses que no les passo.

MERCÈ:

Calma't.

CARLES:

Ja està. No passa res.

FERRAN:

¿Què esperaves? ¿Que m'hi tornaria? Jo no pego les dones.

MERCÈ:

Va, prou.

FERRAN:

D'acord. Anem per feina. En el cas d'aquest heu decidit no despedir-lo. Es pot arribar a entendre, sobretot per part de la Carlota. Però ara la cosa no té discussió possible.

CARLES:

¿Ah, no?

FERRAN:

No, i a més ja no cal ni tenir en compte les teves futures sessions de cirurgia. Una persona que, a les primeres de canvi, reacciona utilitzant la violència d'aquesta manera no té cap futur com a executiu.

CARLES:

Qui no té cap futur és qui menysprea els altres i no els jutja per les seves capacitats professionals objectives sinó a través dels seus propis prejudicis.

FERRAN:

De debò, Carlota, dius unes frases que... ¿Això on us ho ensenyen, a l'associació gai-lesbiana?

MERCÈ:

Vols parar, sisplau.

FERRAN:

Callo.

ENRIC:

Bé, aquest cas és més complicat que el meu.

FERRAN:

I això que, a tu, amb el que et va passar amb la del xat, sí que n'hi havia per canviar-se de sexe. Callo.

ENRIC:

El problema que ens han plantejat només es refereix al canvi de sexe. Hem de creure que no té res a veure amb les seves aptituds professionals.

MERCÈ:

Jo, què vols que et digui, se'm fa difícil parlar d'això.

ENRIC:

Però ho hem de fer.

MERCÈ:

El Carles és amic meu. L'aprecio, però...

FERRAN:

Però...

MERCÈ:

És que em costa tant de creure que...

ENRIC:

Això és igual. Treballem-hi. El que hem de fer és tenir en compte tots els factors. Suposo que per l'operació aquesta, quan te la facin, hauràs d'estar molt temps de baixa.

CARLES:

No tant.

FERRAN:

El problema no és que estigui de baixa. El problema és que quan torni de la baixa i la seva secretària el vegi vestit de fallera major li pot agafar un col·lapse i quedar-se allà de cos present. Llavors sí que hi haurà un problema de veritat.

MERCÈ:

¿No pots parlar seriosament de res?

FERRAN:

¿Com vols que parli seriosament d'una cosa com aquesta?

ENRIC:

És clar... Això no hi ha qui s'ho empassi. Ara ho veig. La prova que tu has de fer és aconseguir que ens creguem que et vols fer l'operació aquesta. Només ens has llegit el que has volgut, i després has tornat a deixar el paper i la bústia s'ha tancat. El que hi posava era que ens havies de fer creure que et volies canviar el sexe.

CARLES:

Mira, tu, el que hauries de fer és deixar de donar tantes voltes a les coses. Aquí no cal cap òptica nova. Sóc així. Volia ser discret uns quants mesos més, però aquesta gent se n'ha enterat, què vols fer-hi.

ENRIC:

¿Com es poden haver assabentat d'una cosa així si tu no els ho has dit?

CARLES:

A mi també m'agradaria saber-ho. Suposo que han parlat amb amics meus i algú els ho deu haver dit. No hi ha gaire gent que ho sàpiga, però n'hi ha.

ENRIC:

Sí, ja. Déu n'hi do, la prova. És bona. Si aconseguies fer-nos empassar una història com aquesta és que eres el millor venedor del món.

CARLES:

Us dic que és veritat.

MERCÈ:

Ha de ser això. Quan em toqui a mi, vés a saber què em faran fer... Us hauré de fer creure que sóc monja o... extraterrestre.

CARLES:

(Es treu la cartera, busca un paper) Mireu, aquí tinc les receptes dels medicaments, i el telèfon del meu metge, el podeu trucar, si voleu.

ENRIC:

Pot estar preparat.

CARLES:

Com vols que estigui preparat. Jo no sabia que em sortirien amb això. Si porto la recepta és perquè és meva.

ENRIC:

Potser la teva prova ja venia preparada d'abans. Potser han parlat amb tu, t'han explicat el procés i t'han demanat que prepararessis una coartada.

CARLES:

Escolta, que estem en un despatx de la Diagonal, no en una novel·la de l'Agatha Christie.

FERRAN:

Diu la veritat. Encara que sembli impossible, jo crec que diu la veritat.

MERCÈ:

¿Com ho saps?

FERRAN:

Al paper hi posava el que ens ha llegit. L'ha agafat ell de casualitat. No hi havia el seu nom al sobre. El podíem haver agafat qualsevol. Si haguessin volgut donar-li instruccions només per ell, al sobre hi haurien posat el seu nom, com han fet amb l'Enric.

ENRIC:

Si venia preparat d'abans és igual.

FERRAN:

També tens raó, però no ho crec. És tan passat de voltes, que ha de ser veritat.

ENRIC:

Però, llavors, si decidim que no és una persona adequada, se n'ha d'anar. ¿Han dit això, oi?

FERRAN:

Exactament. Fem-lo fora i un de menys.

MERCÈ:

Bé... Són ells qui han de prendre aquesta decisió, no nosaltres.

FERRAN:

Està ben pensat. Així no podran dir que Dekia ha fet fora ningú per motius... discriminatoris o el que sigui. Ho haurem fet nosaltres. Ara que, per mi, cap problema.

MERCÈ:

Jo, és que estic convençuda que no és veritat, i si el fem fora, el fem fora per una cosa que és mentida, o sigui que no entenc...

CARLES:

¿Per què no us ho voleu creure? El canvi de sexe ja no és una cosa tan estranya com abans. Està científicament comprovat que hi ha homes i dones atrapats en un cos que no els correspon.

FERRAN:

Nano, parles tan de manual que ja no sé què pensar.

CARLES:

Deixa'm en pau... Les persones que tenim aquest problema, ara, tenim la possibilitat de solucionar-lo. I no és un camí fàcil, us ho asseguro. Jo he trigat anys a decidir-me. M'han fet proves de tot tipus. Fa sis anys que em visita un psiquiatre i és ell qui m'ha recomanat l'operació. Si voleu que us digui la veritat, aquesta feina comença a no ser tan important per mi. Ja en trobaré una altra. M'estimo més que em cregueu i que accepteu la possibilitat que una persona vulgui reconduir la seva vida i que ho admeteu com un fet normal. Tu, Enric, tens fills, oi? Imagina que això mateix li passés a un dels teus fills. ¿Oi que voldries que pogués viure amb normalitat? Sempre hi haurà persones com ell, que se'n riuran i que intentaran fer-te sentir ridícul, és inevitable; però tu, Mercè, no ets així, m'agradaria que continuessis sent la meva amiga. Per mi, ara, això és el més important. Jo continuaré sent la mateixa persona, només que una mica més feliç, espero.

MERCÈ:

Carles, no m'ho facis això.

CARLES:

¿El què?

MERCÈ:

M'estàs fent sentir com una... No ho sé.

CARLES:

No pensis en la imatge que has de donar. Ens coneixem. Necessito que els meus amics em compreguin.

MERCÈ:

És que no sé què dir-te...

CARLES:

Digue'm que sempre serem amigues.

MERCÈ:

Bé, tu i jo tampoc no som tan amics... amigues... amics.... ami... Només ens veiem de tant en tant.

CARLES:

És igual. Ajuda'm.

MERCÈ:

¿Què vols que faci, jo?

CARLES:

No em facis fora. Tu, no, sisplau.

MERCÈ:

Carles...

CARLES:

Els dos em trauran, segur. Però almenys tu...

Mercè i Carles es miren uns instants.

FERRAN:

¿Et puc fer una pregunta?

CARLES:

Digues.

FERRAN:

¿Quan hakis acabat de tocar-li la fibra, aniràs per ell, no?

CARLES:

No.

FERRAN:

Ets hàbil. S'ha de reconèixer que ets hàbil.

CARLES:

M'estimo més no tornar a parlar amb tu. (*A la Mercè*) ¿Què hi dius?

MERCÈ:

Estic pensant.

FERRAN:

Doncs jo sí que vull parlar amb tu. El que estàs fent és pur xantatge emocional. Com que la coneixes i pel que sembla, te la vas fer, ara vols posar-la tendra.

MERCÈ:

Escolta, maco, a mi ningú no em fa cap mena de xantatge. Faré el que vulgui i si vam tenir una relació, tu no n'has de fotre res.

FERRAN:

Vostè perdoni.

MERCÈ:

Carles, si vols que et sigui sincera, continuo sense poder creure'm això del canvi de sexe, però si fos veritat i jo tingués la responsabilitat de contractar-te, no t'agafaria.

CARLES:

Molt bé. Esperava que tu... Però és normal. Ho entenc.

MERCÈ:

Em sap greu.

Sona el mòbil de la Mercè.

MERCÈ:

Perdona. *(Mercè veu qui és i connecta el mòbil)* ¿Què passa?

CARLES:

A vosaltres dos no cal que us preguntí.

ENRIC:

No tenim alternativa. Ningú contractaria algú... com tu. És massa arriscat.

MERCÈ: *(Al mòbil)*

Però, ¿com ha estat?

FERRAN:

Doncs jo sí que t'agafaria, encara que només fos per veure si quedes guapa. Potser ets la dona de la meva vida.

CARLES:

Ets un capullo.

MERCÈ: *(Al mòbil)*

Déu meu... Sí, sí, ara vinc. Adéu. *(Penja)*

FERRAN:

Sembla que el teu ex se n'haurà d'anar.

MERCÈ:

La meva mare s'ha mort.

CARLES:

¿Què dius?

MERCÈ:

Que s'ha mort.

ENRIC:

Hòstia...

CARLES:

¿Què ha passat?

MERCÈ:

La tenien a la uvi... Un atac de cor.

ENRIC:

Ho sento.

CARLES:

Però si fa una estona t'han trucat...

MERCÈ:

Es veu que mentre estàvem parlant ja havia entrat en crisi i la meva germana encara no ho sabia.

CARLES:
Mercè...

MERCÈ:
Bé, me n'he d'anar.

CARLES:
¿Vols que t'hi acompanyi? Jo també me n'he d'anar.

MERCÈ:
No cal. Tinc el cotxe aquí... Merda. Hi hauria d'haver anat quan m'ha trucat.

CARLES:
Tampoc fa tant... No hauries arribat a temps.

MERCÈ:
Però no hi he anat. M'he quedat aquí. Merda.

CARLES:
Potser és millor que no condueixis. A mi no em fa res.

MERCÈ:
Gràcies.

Mercè i Carles recullen les seves coses.

FERRAN:
Em sap greu.

MERCÈ:
¿A tu?

FERRAN:
Sí, a mi.

MERCÈ:
Tu, l'únic que penses és... Mira, dos de menys.

FERRAN:
Sóc una mica malparit, però no tant.

ENRIC:
Estic segur que entendran que te n'has d'anar.

FERRAN:
Al principi han dit que qui se n'anés, fos pel que fos, quedava fora.

CARLES:
Com pots ser tan...

FERRAN:
És el que ens han dit.

ENRIC:
En tot cas, no ets tu qui ho ha de decidir.

FERRAN:
No, però ho han dit.

MERCÈ:
Espero que t'agafin. Jo ho faria. De fills de puta com tu no se'n troben cada dia.

FERRAN:
Ei, que jo no he matat la teva mare.

Mercè se'l queda mirant, emprenyada.

FERRAN:
¿Què passa? És veritat. No és culpa meva.

*Mercè es mira Ferran. Una llarga estona.
Carles s'acosta a ella.*

CARLES:
Mercè...

Mercè continua immòbil, mirant Ferran.

CARLES:
Anem.

MERCÈ:
Em quedo.

CARLES:
¿Què?

MERCÈ:
Que em quedo.

CARLES:
Mercè...

MERCÈ:
Està morta. No ve de mitja hora.

CARLES:
¿Com pots dir una cosa així?

MERCÈ:
No puc anar-me'n.

CARLES:
Però...

MERCÈ:
Tinc els meus motius. És cosa meva.

CARLES:
No, ja sé que és cosa teva, però...

MERCÈ:
Això deu estar a punt d'acabar.

CARLES:
O no.

MERCÈ:
Si veig que s'allarga, ja marxaré.

CARLES:
No entenc res.

MERCÈ:
És el meu problema, ¿d'acord?

FERRAN:
Es nota que entre la teva mare i tu hi havia carinyo.

MERCÈ:
Digues el que vulguis. A mi no em posaràs nerviosa.

CARLES:
Això és increïble.

FERRAN:
El que està clar és que tu sí que has de fotre el camp.

CARLES:
Mercè, anem. No siguis tonta. No val la pena.

MERCÈ:
Sisplau.

Carles se'ls mira.

CARLES:

Esteu tots bojos. I jo no sé com he aguantat tanta estona aquesta merda de selecció. És vergonyós que ens facin fer... Si tinguéssim una mica de dignitat, ja fa estona que hauríem d'haver-los engelat a prendre pel sac. Tots.

FERRAN:

Au, vés a hormonar-te.

CARLES:

Si només us tenen a vosaltres tres per triar, que no li passi res, a aquesta empresa.

FERRAN:

Adéu.

CARLES:

Adéu.

Carles obre la porta i se'n va.

Mercè treu un paquet de cigarrets i n'encén un. Agafa el cendrer i se l'acosta.

ENRIC:

Perdona, no m'hi vull ficar, però...

MERCÈ:

Doncs no t'hi fiquis.

FERRAN:

La noia sap el que vol.

MERCÈ:

La meva mare faria el mateix.

FERRAN:

Collons, quina família.

MERCÈ:

Abans és quan l'he cagada. Abans, quan m'ha trucat el primer cop, hi hauria d'haver anat. Ara ja és tard.

Mercè va fins a la bústia. Hi pica.

MERCÈ:

Vinga nois, que és per avui, ¿a què més hem de jugar?

ENRIC:

T'ho torno a dir. És veritat que, al principi, ens han dit que qui sortís de la sala, fos pel que fos, quedava fora del procés, però era una norma que no podia contemplar un fet com aquest. Estic segur que el departament de personal entendrà perfectament que te'n vagis i no ho tindrà en compte a l'hora de prendre una decisió.

Ferran i Mercè se'l miren.

FERRAN:

Jo tenia raó. Ets tu.

ENRIC:

No, no sóc jo. No tinc res a veure amb aquesta empresa, però és lògic. És un cas... Vaja, més greu no pot ser.

MERCÈ:

¿Treballes aquí?

ENRIC:

No.

FERRAN:

Ets l'únic que no has dit en quina empresa treballaves, i aquesta manera de parlar, això que li has dit... "El departament de personal entendrà perfectament..."

ENRIC:

És que n'estic convençut. Aquesta gent ens ha fet proves estranyes, però tampoc deuen ser uns monstres. A més, no poden esperar que la Mercè mostri una actitud normal, avaluable, tenint en compte el que li acaba de passar.

MERCÈ:

Per mi, aconseguir aquesta feina és molt important. La meva mare no ressuscitarà perquè jo ara corri cap a l'hospital. Ens heu posat unes normes i penso aconseguir-les fins...

ENRIC:

Ei, jo no he posat cap norma. Sóc un candidat com vosaltres.

FERRAN:

I vinga. Insisteix... Molt bé. Si aquest és el joc, hi jugarem. Però que consti que jo t'he clissat des del principi.

MERCÈ:

¿Trigarán gaire a passar-nos un altre paperet?

ENRIC:

¿I jo què sé?

MERCÈ:

Perquè em sembla que és evident que el fet de quedar-me demostra l'interès que tinc per la feina. Però si em quedo és per alguna cosa. Si la feina depèn dels jocs aquests, juguem, però ràpid.

La porteta s'obre.

FERRAN:
Mira, t'han fet cas.

MERCÈ:
Gràcies.

Mercè va cap a la bústia. Enric l'atura.

ENRIC:
Espera.

Enric va fins la bústia i la torna a tancar sense agafar el sobre.

ENRIC:
No cal. Teniu raó. El meu nom és Esteve Ripoll. Sóc psicòleg del departament de personal de Dekia.

FERRAN:
Ho sabia.

ENRIC:
Quedaven un parell de proves més, però crec que, en vista de les circumstàncies, podem deixar-ho.

MERCÈ:
Gràcies.

FERRAN:
Des del principi. Que consti. Ara, la teva interpretació, magnífica, ets un actoràs. Espero que no t'hagis molestat per res del que t'he dit.

ENRIC:
Carles Bueno està fora del procés. Només quedeu vosaltres dos.

MERCÈ:
¿I ara què fareu, com decidireu?

ENRIC:
En base al que hem vist fins ara.

MERCÈ:
Ei, si voleu fer més proves, per mi cap problema.

FERRAN:

Sí, tu tranquil·la. Ara és cosa de la funerària.

MERCÈ:

El meu pare era com tu. Un cínic. (A Enric) Vinga, continuem.

ENRIC:

Bé... Podem fer una última prova. La que hi havia prevista.

MERCÈ:

¿Durarà gaire?

ENRIC:

Depèn de vosaltres.

MERCÈ:

Doncs, va. Fem-la.

FERRAN:

Perdona, ¿et puc preguntar una cosa?

ENRIC:

Quan acabem, si voleu, us explicaré les bases de tot el procediment, però abans heu de fer la darrera prova. De tota manera, Mercè, et torno a dir el que t'he dit abans. Entenc perfectament que te n'hagis d'anar. Sou els dos darrers candidats. Us podem convocar un altre dia.

FERRAN:

Jo no tinc cap problema de tornar un altre dia, però és ella la que ha volgut quedar-se.

MERCÈ:

M'estimo més acabar.

ENRIC:

¿Segur?

MERCÈ:

Sí.

ENRIC:

Com vulguis. La darrera prova consisteix en el següent. És un joc.

Fa una mirada al sostre, un gest i la porteta s'obre. En treu dos sobres.

ENRIC:

Cada un de vosaltres teniu un objectiu ocult. Heu d'aconseguir aconseguir-lo. Qui ho aconsegueixi abans es queda, l'altre ha d'abandonar. Us donaré a cadascú un d'aquests sobres. A dins hi ha una targeta on hi diu el que heu d'aconseguir de l'altre. Ho llegiu, torneu a posar la targeta al sobre i el deixeu sobre la taula. Quan un de vosaltres

aconsegueixi l'objectiu, ho demostrarà a l'altre ensenyant-li la targeta, i l'altre abandonarà la sala. Aquesta és una manera d'acabar la prova. N'hi ha una altra. Si un de vosaltres endevina quin és l'objectiu del contrari abans que l'aconsegueixi, pot dir-ho. Si ho encerta, també ha guanyat. ¿Està clar?

Tots dos assenteixen.

Jo sortiré i us deixaré sols. Ferran, el teu sobre és el número u. Mercè, el número dos.

Els dóna el sobre.

Llegiu la targeta.

Ho fan.

FERRAN:
Collons. Això és...

ENRIC:
Si no vols fer-ho, hi pots renunciar.

FERRAN:
No, no. Però és... Suposo que ella també ho té igual de complicat.

ENRIC:
No puc dir res. Torneu-la a guardar. Deixeu el sobre a la taula.

FERRAN:
A veure, que no m'equivoqui. Si aconseguixo el que hi posa aquí, guanyo, però si ella ho endevina abans, perdo.

ENRIC:
Exacte. Qui abans aconseguixi l'objectiu o endevini les intencions de l'altre, es queda. L'altre se n'ha d'anar.

MERCÈ:
I si jo sé el que ell vol aconseguir, i llavors miro el sobre i no és allò.

ENRIC:
Fora. Primer ho has de dir, després mires el sobre, si no l'encertes te n'has d'anar.

MERCÈ:
D'acord.

Deixen el sobre a la taula.

ENRIC:
Sort.

Enric surt de la sala.

FERRAN:
Déu n'hi do, ¿no?

MERCÈ:
Sí.

FERRAN:
Jo, el meu, és... Bé, si el teu és igual de difícil ens podem passar aquí tota la nit.

MERCÈ:
Jo no tinc tota la nit.

FERRAN:
No, és clar. *(Baixant la veu)* De debò, aquests jocs són... *(Amb el dit índex fa el signe de bogeria)*

MERCÈ:
Però bé que hi jugues.

FERRAN:
Amb el que paga aquesta gent, si m'ho demanen, els ballo sobre la taula l'himne de Suècia. Ara, una cosa és això, i l'altra és lo teu.

MERCÈ:
¿Què?

FERRAN:
Doncs que no entenc com, amb això de la teva mare, continues aquí com si tal cosa.

MERCÈ:
Continuo, però no com si tal cosa. ¿Tu què hauries fet?

FERRAN:
No ho sé. No m'ha passat a mi, però... M'agradaria veure com expliques a la teva família que estaves aquí jugant a l'objectiu ocult i que per això no has pogut anar abans a l'hospital.

MERCÈ:
A la meva família no els he d'explicar res.

FERRAN:
Bé, bé... No és cosa meva.

MERCÈ:
Exactament.

FERRAN:

Doncs anem per feina, perquè la cosa em sembla que serà llarga.

MERCÈ:
¿Quina cosa?

FERRAN:
Aquest joc. Hem d'aconseguir que l'altre faci una cosa però no podem anar directes, hem de donar trenta voltes, perquè si ens enganxa, cagada. Aquest està ben pensat. En el fons, això, són tècniques de venda.

MERCÈ:
No hi veig la relació.

FERRAN:
Vendre és això. Jo vaig començar amb excursions de iaïos. Els ficava en un autocar amb l'excusa que anaven a veure el castell de no sé què, però l'objectiu autèntic era vendre'ls de tot. Els omplíem la panxa de vi de garrafa, i quan els teníem ben empitofats, els tancàvem en una sala i fins que no compraven el que teníem previst d'allà no sortia ni Déu. Hòstia, com havíem rigut... Un dia vam col·locar dotze rebobinadores de cintes de vídeo a un grup que eren només quinze iaïos. Dotze. I et juro que cap dels que les van comprar tenia video.

MERCÈ:
¿Estàs casat?

FERRAN:
¿Per què m'ho preguntes?

MERCÈ:
Per saber-ho.

FERRAN:
No, no estic casat.

MERCÈ:
¿Com és?

FERRAN:
Vocació. ¿I tu, estàs casada?

MERCÈ:
No, tampoc. Però he viscut en parella.

FERRAN:
Ah, molt bé. Me n'alegro.

MERCÈ:
¿Fills?

FERRAN:

No, que jo sàpiga.

MERCÈ:

¿Què vol dir “no, que jo sàpiga”?

FERRAN:

Tens raó. És una resposta idiota. Com si els tios no ho haguéssim de saber si tenim fills o no. Jo sempre he anat amb molt de compte, però si algun cop n’hagués deixat prenyada alguna, ¿s’ho hauria callat? I una merda. M’hauria trucat amb el predíctor encara calent. No, no tinc fills.

MERCÈ:

¿T’agrada la música?

FERRAN:

No, no m’agrada. I que consti que t’estic deixant portar el pes de la conversa perquè vull. No et creguis que controles res.

MERCÈ:

¿Què és el que t’agrada?

FERRAN:

La meva feina.

MERCÈ:

¿Tens amics?

FERRAN:

És clar que tinc amics.

MERCÈ:

¿D’on són?

FERRAN:

Doncs... D’on són tots els amics. D’aquí i d’allà.

MERCÈ:

¿Però són amics de debò?

FERRAN:

No, són ninos inflables.

Mercè encén un altre cigarret.

MERCÈ:

¿Fumes?

FERRAN:

No.

MERCÈ:

¿Vols que et digui el que en penso, de tot això? Que no crec que ens agafin. Ni a tu ni a mi.

FERRAN:

¿Per què?

MERCÈ:

Intuïció.

FERRAN:

¿I a qui vols que agafin, al... a la teva amiga d'Esade?

MERCÈ:

Tinc la sensació que estan jugant amb nosaltres.

FERRAN:

Dona, això està clar des de fa estona. Però aquests psicòlegs són així. Encara que no ens han fet jugar a les cadires musicals o a imitar sorolls d'animals...

MERCÈ:

Jo tinc com un sisè sentit. Sempre l'he tingut. Quan em volen enganyar em salta una alarma, i aquí fa estona que està sonant.

FERRAN:

¿Ara vas per feina, eh? ¿Què vols, fer-me creure que tot això és una enganyifa? ¿És això el que has d'aconseguir? No, si fos això no hauries anat tan directa. M'estàs provant... Ja t'ho he dit. Jo sí que tinc el cul pelat d'enganyar la gent, em conec tots els trucs.

MERCÈ:

Pensa el que vulguis. Crec que no ens donaran la feina, però també hi ha alguna cosa que em fa quedar. Curiositat, suposo.

FERRAN:

Doncs ha de ser una curiositat de l'hòstia. Perquè se t'ha mort la mare i estàs aquí fent-la petar. Tu ets d'aquelles que pateixen per la gana al món i que dona diners a Metges sense fronteres, però se't mor la mare i et sap tant de greu com si se t'hagués covat l'arròs.

MERCÈ:

I tu ets un merda que et penses que pots dir a la gent el que et passi pels collons. El Carles abans no t'ha fotut l'hòstia que et mereixes, vés amb compte que no te la foti jo.

FERRAN:

Perdona, no t'ofenguis. Si jo admiro la teva actitud. La teva mare està morta, en això ja no hi pots fer res, però aquí tens una oportunitat per aconseguir una feina de nassos i lluites per guanyar-te-la. No et retiraràs a última hora per vint minutets de res. Jo admiro

les persones pràctiques i tu ho ets. Em caus bé. De debò. Se't veu que ets una dona que sap el que vol. Mira, t'ho diré. Si m'hagués passat el mateix que t'ha passat a tu, m'hauria agradat reaccionar de la mateixa manera. Quan et guanyi em sabrà greu i tot. Ens podrien agafar a tots dos. Faríem un bon equip, ¿no trobes?

MERCÈ:

¿Has estimat mai algú?

FERRAN:

Cony, quins canvis que fas.

MERCÈ:

Si no vols, no contestis.

FERRAN:

No, cap problema. ¿Una dona, vols dir?

MERCÈ:

Sí, una dona.

FERRAN:

Doncs... no crec. Ara, et diré una cosa però no sé si et servirà. Un cop vaig demanar a una dona que es casés amb mi.

MERCÈ:

I et va dir que no.

FERRAN:

Em va dir que sí. Anava sobre segur. Si no, no li hauria demanat.

MERCÈ:

I després la vas deixar, ¿oi?

FERRAN:

La setmana següent.

MERCÈ:

No és cert.

FERRAN:

¿Ah, no?

MERCÈ:

No. T'he dit que tinc un sisè sentit.

FERRAN:

Doncs nena, si els altres cinc funcionen com aquest, fes-t'ho mirar.

MERCÈ:

¿Per què et va deixar?

FERRAN:

Que la vaig deixar jo... És igual. Estic intentant esbrinar on vols anar a parar amb totes aquestes preguntes, però em sembla que encara no has començat. Estàs tirant focs artificials. Vas cap a una banda que no té res a veure per, després, quan em tinguis embolicat, atacar per sorpresa, però no te'n sortiràs, maca. Porto massa estona aquí dins per deixar-me enxampar. O sigui, que si vols continuar perdent el temps per aquesta banda, endavant. De temps en tinc molt més que tu. Si continues amb aquesta estratègia fins i tot faràs tard a l'enterro.

Mercè mira el rellotge.

FERRAN:

Si vols trucar...

MERCÈ:

No, no vull trucar.

FERRAN:

Doncs la teva germana et trucarà aviat. ¿Què li diràs?

Mercè desconnecta el mòbil.

MERCÈ:

Ara ja no em trucarà.

FERRAN: *(Mig decebut)*

Oooh.

MERCÈ:

¿Què?

FERRAN:

Si gairebé no he hagut de fer res...

MERCÈ:

¿Què passa?

FERRAN:

¿I si et digués que el meu objectiu era una cosa tan simple com que et desconnectessis el mòbil?

MERCÈ:

No fotis.

Ferran agafa el sobre i treu la targeta.

MERCÈ:

Merda.

Ferran es mira Mercè i torna a guardar la targeta i a deixar el sobre a la taula.

FERRAN:

No. No és aquest.

MERCÈ:

Ets un... Molt graciós.

FERRAN:

Perdona, no m'ho tinguis en compte.

MERCÈ:

¿Saps per què m'he quedat? Perquè em caus tan malament que em volia donar la satisfacció de fotre't.

FERRAN:

La teva mare se sentiria orgullosa de tu.

MERCÈ:

Tu deus ser orfe, oi.

FERRAN:

¿Orfe?

MERCÈ:

Si tinguessis mare, no faries tanta conya.

FERRAN:

Tinc mare i pare.

MERCÈ:

Espero que no necessitin mai res de tu.

FERRAN:

Tot el que necessitin de mi, ho tindran. I mira, això, ni tocar-ho. Puc semblar el que sigui, però, per mi, els meus pares són el primer. O sigui que no insinuïs ni per un moment que jo puc ser com tu. I no parlo d'una situació com la teva, que és de jutjat de guàrdia. Et parlo de tota una vida. Et parlo de no fallar-los mai. Els meus pares m'han donat tant, que per molt que faci, per molt que intenti tornar-los només una petita part de tot el que els dec, mai arribaré a acostar-me a la seva generositat. Ara m'has tocat la fibra, tu... ¿Saps per què no he tingut fills? Perquè crec que mai podria arribar a estimar-los com els meus pares m'han estimat a mi. El meu pare... Tu ets una nena de casa bona, ja se't veu. Jo no, jo sóc de barri. El meu pare era revisor de la Renfe. Revisor de la Renfe tota la puta vida. Fotia més hores que un rellotge. Hi havia nits que no dormia a casa. Quan tornava, sempre em portava un regal. Coses petites. De vegades només un caramel. Però sempre, i quan dic sempre és sempre, em va portar alguna cosa. Només era un detall, però un detall que volia dir que mai, en cap moment, mai s'havia oblidat

de mi. De tant en tant, passava una setmana fora, llavors la meva mare, el dia abans que tornés, comprava faves i, entre els dos les pelàvem, i la meva mare li feia faves a la catalana, que era el plat que més li agradava. ¿No entens de què et parlo, oi? A casa teva no es menjaven faves, és clar. Doncs a la meva sí, i per mi, ajudar la meva mare a preparar les faves del meu pare era el màxim. Encara ara, de tant en tant, li fem faves d'amagat. I encara ara, que tinc quaranta anys, el meu pare, m'agafa del braç i em diu: suposo que has ajudat la mare a pelar les faves, i em fot un calbot, com quan tenia sis anys i tu no ho pots entendre, però veig els ulls del meu pare i sé que encara se sent orgullós de mi. I la meva mare, igual. Però tu no tens ni puta idea del que estic dient. Tu et desconnectes el mòbil. ¿Que no vas anar mai al llit dels teus pares, quan tenies por a la nit? ¿Què et penses, que la teva mare no tenia por, avui? ¿Saps què és el més important en aquesta vida, per mi? ¿Saps per què treballo, per què vull prosperar en la meva feina? T'ho diré, encara que no ho entenguis. Vull que el meu pare i la meva mare puguin mirar-me sempre amb aquells mateixos ulls d'orgull amb què em miraven quan tenia sis anys i feia les coses ben fetes. Per això lluito, collons. Per això estic disposat a tot, a posar-me un barret de capellà i al que faci falta. Perquè vull que els meus pares sàpiguen que ho he aconseguit. ¿I tu em dius cínic a mi? ¿Creus que això que fas demostra que ets molt forta, que aquesta feina és molt important per tu? L'únic que demostra és que no tens valor. No tens collons d'enfrontar-te a la vida. I abans, vas i em preguntes si he estimat mai a ningú... Escolta'm bé perquè potser aprendràs alguna cosa, avui. Arribarà un dia, nena de casa bona, que et caurà el cul i els pits et penjaran com un mitjó, arribarà un dia que de la teva brillant carrera només en quedarà un pla de pensions escarransit, arribarà un dia que tot lo bo ja haurà passat. Aquest dia ja els ha arribat als meus pares, però em tenen a mi, sempre em tindran a mi, fins al final, i faré tot el que calgui perquè pensin que la seva vida ha tingut sentit. Tu, ¿què tindràs? Res. Voldràs mirar enrera i només hi haurà merda.

Ferran es queda mirant Mercè, fixament.

MERCÈ:
Déu meu...

Mercè està plorant.

FERRAN:
¿Estàs bé?

Mercè treu un kleenex i es moca.

FERRAN:
Perdona, però és que m'ho han posat molt fàcil.

Ferran agafa el sobre, treu la targeta i la posa al davant de Mercè.

FERRAN:
T'havia de fer plorar.

Mercè llegeix la targeta.

MERCÈ:
Ets un fill de puta.

FERRAN:
Però tinc raó, ¿oi?

Mercè recull les seves coses.

FERRAN:
Per cert, la meva mare és morta i amb el meu pare fa quinze anys que no ens parlem.

Mercè li fa una darrera mirada i se'n va.

Ferran s'ha quedat sol. No sap ben bé cap a on mirar...

FERRAN:
Ja està, ¿no?... ¿Què hem de fer, ara? ¿Surto, em quedo, m'espero...? Jo sóc respectuós amb les regles, heu dit que si sortíem, quedàvem fora. Doncs jo m'espero.

Ferran seu. Uns segons... Agafa el seu maletí.

¿No us fa res que acabi de llegir el diari, oi?

Ferran treu el diari i es posa a llegir. Està llegint durant una estona. De sobte, tanca el diari i s'aixeca.

Bé, tampoc em quedaré a dormir aquí. ¿Em sent algú?

Ferran va fins a la bústia i hi pica com si fos una porta.

¡Hola! ¿Hi ha algú?... Ei, surto un moment, però només per veure si hi ha algú.

Ferran va fins la porta doble. Intenta obrir però no ho aconsegueix.

¿Què collons...! ¡Ei, que això no s'obre! No fotem broma, eh.

Ferran va fins a la porta lateral. Ho intenta però també està tancada.

¿Què és això, una altre joc d'aquests? ¿No n'heu tingut prou? ¿I ara què espereu que faci, que l'obri a patades?

Ferran va a la finestra i intenta mirar a l'exterior, la finestra tampoc no es pot obrir.

Si voleu posar a prova la meva paciència, ho esteu aconseguint. He fet tot el que heu demanat. Això ja és una mica... per tocar el que no sona.

Ferran treu el telèfon mòbil i fa una trucada.

¿Dekia?... ¿Em podria posar amb la secció de personal?... ¿No hi ha ningú? ¿Què vol dir que no hi ha ningú? Jo estic a la secció de personal... Sí, aquí, a l'edifici. He vingut a una entrevista... Bé, una entrevista... no em faci parlar. Hi ha d'haver algú. Torni-ho a provar en una altra extensió... No, senyor, no se n'han anat, no se'n poden haver anat. Porto aquí més d'una hora amb tres persones més... No, o sigui, no, a veure si m'entén, les quatre persones que hi havia no se n'han anat, perquè jo estic aquí dins i no me n'he anat perquè no puc obrir la porta... Estava amb un tal Esteve Ripoll, un psicòleg del departament de personal... No em digui que no hi ha ningú que es digui així, perquè... No, les quatre persones no han firmat la sortida... ¿Com vol que hagi firmat la sortida si encara estic a dintre? Vol fer el favor de pujar i obrir-me, estic en una sala de reunions de la planta onze... ¿A la planta onze no hi ha cap sala de reunions? Començo a estar fins els collons de tot això. No, no és cap broma... No sóc el seu cunyat Marià. Faci el fotut favor de pujar ara mateix... A cagar, te'n vas tu.

Li han penjat el telèfon.

Molt graciosos, eh, molt graciosos...

Ferran torna a intentar obrir la porta.

¿De què es tracta? ¿A veure qui es cansa abans? Si d'aquí a cinc minuts no m'heu obert truco els bombers.

Ferran seu.

Per cert...

Ferran agafa el sobre de Mercè, l'obre i mira la targeta.

Està en blanc.

S'obre la porta lateral i entra Mercè. Du una carpeta sota el braç.

MERCÈ:

Senyor Augé... Perdoni. Sóc Neus Porta, psicòloga del departament de personal.

FERRAN:

¿Què?

MERCÈ:

L'entrevista ja ha acabat. Li presento els meus companys.

Entren Carles i Enric amb amples i cordials somriures, i també amb carpetes sota el braç.

Miquel Garcia. Esteve Ripoll.

CARLES:

Encantat.

ENRIC:
Molt de gust.

Es donen la mà en silenci. Ferran no sap què dir.

MERCÈ:
També són psicòlegs del departament. Entenc que estigui sorprès. Reconec que no es tracta d'un sistema habitual.

FERRAN:
Però... Què fort... Ei, molt bo, hi ha hagut un moment que ho pensat, però... Bé, després he dubtat i no... Si hagués durat una mica més ho hauria lligat.

MERCÈ:
Fa molt poc que estem implementant aquest tipus de prova. Es un test desenvolupat per Isaïes Grönholm, un psicòleg suec, el cap del nostre departament de personal a la central d'Estocolm. El que pretén és avaluar la resposta del candidat davant de diferents estímuls emocionals. Mesura el que ell anomena "intel·ligència creativa".

FERRAN:
Collons amb el Grönholm...

MERCÈ:
No pateixi per no haver descobert qui érem nosaltres. No era això el que s'avaluava.

FERRAN:
Però... No ho entenc, tu... Vostè ha dit que treballava a Rawental i coneixia gent d'allà.

CARLES:
Vaig treballar per Rawental i encara hi tinc molts amics.

FERRAN:
Ja... Molt bo, això del canvi de sexe. M'ho he cregut, eh.

CARLES:
Gràcies.

FERRAN:
I la mare morta... Bé... ¿I tot plegat què vol dir, que tinc la feina o que no?

MERCÈ:
Hi ha altres candidats.

FERRAN:
Ah, ja.

MERCÈ:
Però... De tota manera, li podem avançar que estem... impressionats.

FERRAN:

He fet el que m'ha semblat més adequat per assolir els objectius de cada prova.

MERCÈ:

No, no, ha estat vostè... brillant. Abans de quinze dies ens posarem en contacte per comunicar-li la nostra decisió.

FERRAN:

¿Ja hem acabat?

MERCÈ:

Sí, ja hem acabat. Espero que no s'hagi molestat per cap de les coses que han passat aquí.

FERRAN:

No, no. En absolut.

ENRIC:

Com pot suposar, tot és confidencial. Les conclusions que traurem de la prova seran només d'ús intern.

FERRAN:

¿O sigui que me'n puc anar?

MERCÈ:

Sí.

FERRAN:

Doncs... adéu.

MERCÈ:

Adéu. I gràcies.

FERRAN:

Molt bo, eh... Tot això... Molt bo.

Ferran encaixa amb els tres i se'n va.

Mercè seu i obre la carpeta.

MERCÈ:

Vinga, primeres impressions.

ENRIC:

Home, jo no el descartaria.

CARLES:

No ha demostrat empatia en cap dels tres casos, però això, en principi, tampoc no és dolent.

ENRIC:

En comparació als altres, crec que l'hem de tenir en compte.

MERCÈ:

Vinga, sisplau... ¿Parleu seriosament? Si és un pobre desgraciat.

ENRIC:

Doncs jo no el veig tan desgraciat. Potser l'hauríem d'haver deixat més es tona sol. En el protocol es dona molta importància a aquesta prova... Ha aguantat més que la majoria. Té una fortalesa de caràcter poc comuna.

MERCÈ:

¿Com pots dir això?

CARLES:

Tampoc exageris. Una fortalesa de caràcter poc comuna... Costa doblegar-lo, però no diria que és dels que ho aguantin tot.

ENRIC:

No ho sé... A veure, no poso la mà al foc per ell al cent per cent, però ha tingut una resposta positiva.

MERCÈ:

Esteve, em sorprèn.

ENRIC:

¿Per què?

MERCÈ:

Doncs perquè està clar que no és ni de lluny el perfil que busquem.

ENRIC:

Busquem un paio fort, segur d'ell mateix, ¿no?, que no cedeixi... Aquest és així.

MERCÈ:

¿Fort? ¿Tu creus que aquest tio és fort?

ENRIC:

Sí.

MERCÈ:

¿Tu també?

CARLES:

Home, jo no el definiria com a... fort. Dèbil, tampoc, però...

MERCÈ:

Per favor... No m'ho puc creure. Si amb tot el que ha passat aquí no ho veieu clar, no sé per què punyeta fem aquestes proves... ¿Què, encara dubteu? Molt bé. D'acord. Podem... Ara ho veurem si és fort.

Mercè va fins la porta lateral i l'obre. Parla cap a dins...

¿Lluís? Avisa a baix, que li diguin al senyor Augé que torni a pujar.

ENRIC:

¿Què vols fer?

MERCÈ:

Així us quedareu tranquils. Ara veurem si està tan segur d'ell mateix. Quan pugi, li treiem tota la merda, però tota, i si aguanta, si lluita, et donaré la raó i m'ho tornaré a pensar.

ENRIC:

¿Li vols dir... la veritat?

MERCÈ:

Vosaltres seguiu-me. Si es defensa, t'asseguro que em menjaré tot el que he dit. No, encara més, si després del que li deixaré anar, es queda i ens planta cara, reconeixeré el meu error i el proposaré pel càrrec. Mira què et dic.

ENRIC:

Sí que n'estàs segura.

MERCÈ:

Completament. Però hem d'anar sense miraments, a per ell. Els tres. Estic convençuda que quan acabem, el tio s'aixeca i se'n va. Això si no es fot a plorar.

ENRIC:

Però, ¿què li penses dir?

MERCÈ:

Tot. De dalt a baix.

ENRIC:

Però...

Truquen a la porta. Els tres es miren un instant.

Endavant.

Ferran entra.

FERRAN:

M'han dit que tornés a venir.

MERCÈ:
Sí, seguiu, sisplau.

Ferran seu.

MERCÈ:
Hem estat parlant i hem pensat que no paga la pena fer-lo esperar els quinze dies. De fet, ho tenim molt clar.

FERRAN:
¿Ah, sí?

MERCÈ:
Sí, el càrrec no és per vostè, i hi estem tots tres d'acord. ¿Miquel?

CARLES:
Completament. Per mi, ni pensar-ho.

MERCÈ:
¿Esteve?

ENRIC:
No, no. Seria un greu error contractar-lo.

MERCÈ:
Bé, ho sento. Crec que és millor que ho sàpiga ara i així no perd espai mental conservant alguna esperança.

CARLES:
I d'espai mental no li'n sobra, precisament.

FERRAN:
Però...

MERCÈ:
¿Vol que li expliqui? Li explico. Les proves que ha passat estaven dissenyades en relació al seu perfil. (*Mercé consulta els papers de la carpeta*) Sabem que després de la mort de la seva mare va estar un any sense treballar. La seva baixa per depressió va durar... deu mesos. ¿És exacte, no?

FERRAN:
Sí, però...

MERCÈ:
¿Encara es medica?

FERRAN:
No.

MERCÈ:

La baixa va costar a la seva empresa seixanta-cinc mil euros.

ENRIC:

Sabem que va estar casat i la seva dona el va denunciar. Hi ha dictada una ordre d'allunyament. ¿És veritat, oi?

FERRAN:

Bé, sí, però en el judici...

CARLES:

Vostè ha estat tota la sessió mentint-nos, literalment.

ENRIC:

Ja ens ha dit que ha fet el que considerava més adequat per guanyar les proves i aconseguir el càrrec, i això ho valorem, però...

FERRAN:

A veure, la meva dona...

CARLES:

No cal que ens expliqui històries. Hem parlat amb la seva ex-dona.

FERRAN:

¿Què?

ENRIC:

Suposo que ja s'imagina el que ens ha explicat.

FERRAN:

No sé què els haurà explicat, però...

MERCÈ:

A la prova dels barrets, no l'hem deixat triar. L'hem fet agafar el de bisbe. Sabem que de jove va estar al seminari...

FERRAN:

És que sóc de Manlleu, i a la plana de Vic és molt normal...

MERCÈ:

I, finalment, també sabem que té un germà homosexual amb qui no té cap mena de contacte.

FERRAN:

¿També han parlat amb ell?

MERCÈ:

És clar.

FERRAN:

Si no em parlo amb el meu germà no és perquè sigui homosexual. És perquè quan va morir la mare, ell...

MERCÈ:

Bé, en cap de les quatre situacions no hi ha hagut ni una ombra d'empatia...

FERRAN

¿De què?

MERCÈ:

Podria semblar que no es deixa influir per les motivacions personals, però... És que se li veia tant el llautó... Ens hem hagut d'aguantar el riure varies vegades. Quina manera de parlar... Fotia pena.

FERRAN:

¿Com han sabut tot això?

CARLES:

Però si no el contractem no és per motius personals. ¿Sap què és l'efecte boomerang?

FERRAN:

Bé... No.

MERCÈ:

S'ha d'anar amb compte amb l'agressivitat perquè es pot tornar en contra seva, i sobretot en el seu cas. ¿Per què? Perquè era una agressivitat impostada. No era real. Era una actitud externa. ¿Què pot passar amb una persona com vostè davant d'un conflicte?

ENRIC:

Que generi un conflicte més greu.

Ferran vol dir alguna cosa però no ho fa.

MERCÈ:

¿Ara ho ha entès? Doncs va, prou, pleguem. Per un dia que puc arribar a casa abans que em fiquin els nens al llit, no vull perdre més temps parlant amb aquest hipòcrita.

FERRAN:

Escolti...

MERCÈ:

¿Sí?

FERRAN:

Jo... No, res.

MERCÈ:

¿Què es pensava, que ens enganyaria? La seva vida és un desastre absolut, personalment i professionalment, i permeti'm que li digui que estic convençuda que continuarà igual.

Ferran se'ls mira en silenci.

No busquem un bon home que sembli un fill de puta. El que necessitem és un fill de puta que sembli un bon home.

ENRIC:

Per entendre'ns, l'ha cagat de dalt a baix. Una altra vegada. I ja van moltes, ¿oi?

MERCÈ:

Té sort que això no sortirà d'aquí perquè ha fotut molta llàstima. *(Mira el rellotge)* Ui, és tardíssim. Ja hem acabat. Moltes gràcies.

Els tres s'aixequen i recullen els papers. Ferran es queda segut. Mercè agafa l'expedient Augé de la carpeta, l'estripa i el llença a la paperera.

MERCÈ:

¿A quina hora tenim el de demà?

ENRIC:

Al matí, a les deu. He de fer lo del fill deficient, ¿no?

MERCÈ:

No, amb el de demà és l'atac epilèptic i després... tu, el ludòpata i jo la cocainòmana.

ENRIC:

Ah, sí, sí. És veritat.

MERCÈ: *(A Ferran)*

Que ja hem acabat. ¿O potser vol dir-nos alguna cosa?

Ferran se'ls mira uns instants i fa que no amb el cap.

ENRIC:

D'acord. Tenies raó.

MERCÈ:

¿I què més?

ENRIC:

Com sempre.

MERCÈ:

Estava clar. Però bé, així us heu quedat tranquils. Vinga, cap a casa.

Carles i Enric surten per la porta lateral. Ferran treu el mòbil i fa una trucada.

Mercè es queda observant Ferran, que parla pel mòbil.

Agafa el seu telèfon mòbil i fa una trucada.

FERRAN: *(Al telèfon)*

Hola, nano... Sí, sí, ja estic. Escolta, que vindré al sopar... No, al contrari, m'han donat la feina. Si volien que firmés el contracte i tot, però a l'últim moment he tingut una il·luminació i els he engegat a la merda... Perquè estan com un llum. Una colla de pirats, t'ho juro. Ens han fet unes proves... Quan t'ho expliqui no t'ho creuràs... ¿Estàs amb els japonesos?... Que sí, que ara vinc. No, no cal que els diguis que se'n vagin a prendre pel sac. Espereu-me, eh.

Ferran penja. Mercè encara l'observa

MERCÈ:

¿Sap com sortir, oi?

FERRAN:

Sí.

Mercè apaga els llums.

Fosc.